
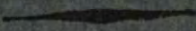

MAGYARÓSI Sz. JÓZSEF,
POÉTAI MUNKÁJI.

MÁSODIK KÖTET.

7717.

F.57.VI

II

Ó D Á K

írta

MAGYARÓSI SZ. JÓZSEF

MÁSODIK KÖTET.

Paulus Horvath
Abbas, et censor
Liptovium

M. Vásárhellyen. 1830.

Nyomtattatott a' Refor. Kolégyom' betüivel
Felső Visti Kali József által.

Imprimatur
M. Vásárhelyini
13-ma Junii 1830.

08348

Paulus Horváth
Abbas, et censor
Librorum.

40439

ELSÖ KÖNYV.

Poesie in der Poesie: so würde ich die Iyrische
Gattung nennen.

Z e n i s c h.

HALHATATLANSÁG.

*M. Gróf Cs. K. K. H. Haller János Úr-
hoz, két Fiainak emlékezetére.*

Kinek halálát kongja ezen harang?
Villám után, mord hang dörög. Éjj'szava
Az óra, mellyet hall fülelve
Móld, bagoly, és beteg ember ágyban.

"A' Bánat őszít, nem korom, engemet;
"Mert eiszakasztá szívemet a' halál
"Két, ellenem fennt élü tőrrel,
"Két tavaszon, deli két fijamtól!

"Egy kripta szívem: Várom üres, setét,
"Két kincse nélkül, 's mint—szemeim, veres.
"Föld! gazdagítsz, nem boldogíthatsz;
"Elveszed, a' mi legédesebb kincs.

Ily könny, sohajtás tölti szemed', mejed'
Érzékenyült Gróf, herczegi Vár' Ura!
Gyakorta nem lesznek gyümöltk, ,
Földi virágid, Öröm, Reménység!

Itt két fíjától foszt a' halál, atyát;
 Ott egy atyától, két fíjait: mohos
 Keresdi Kastély! rest Küküllő!
 Erre ti vagytok erős tanuim.

Két ifju sír, szép Gábora, és szelid
 Farkassa Bethlen Pálnak: amott ilyen
 Két ifijakat sírat, kizöldült
 Búzavetésbe' temetve, Haller.

A' Kellemes, jó, a' gyönyörű, nemes
 Jósef' szemében láttad az életet?
 Rózsába' láttál úgy, pirosuló
 Hajnali csillagot, ifju lángban.

E' tiszta forrás itt köveken csörög,
 Virágokat mos partjai' oldalán:
 Így folyt mosolygó szózatod, szép
 Ifju! figyelmeze rád szem, ész, szív.

Nézésed, elmés János, eszes vala.
 A' szépek' és jók' 's ifju barátitok'
 Könnyébe és szívébe, testvér
 Úrfiak, él nevetek' virága,

A' mig alusztok, jó atya' gyermeki!
Nincs a' világon oly gyönyörű virág,
Mint egy Adónisból mosolygó
Virtus, az ifjui gyenge kórban.

Megfosztatott Gróf! sirdki keservidet;
Törölt szemekkel nézzfel az égre, ha
Elég virágot, 's könnyet öntél
Szép fijaidra: fülelj! az Ég szoll.

"Leszsz egy virágos reggel, az éj után,
"Hól a' virágban nem hal el a' gyümölcs:
"Nem halnameg másként, az ifjú,
"Attya előtt soha, czélt nem érve.

II.

ISTEN' LÉTELE.

*M. Gróf B. Bethlen Gergely Úr ö Nagy-
ságához, ritka szépségű Borbára Léa-
nyának emlékezetére, a' N. Búni Tem-
plom' megújításakor. 1827.*

Törvény! te vallás nélkül, olyan fővény,
Melyet csak úgy nem szórhatel a' dühös
Órkán, ha felváltunk arannyal;
Meggötöd a' kezét? Öl, tsal a' szív:

A' Föld' tolongó népe között ugyan
Tilalmad elfójt véres ölést, lopást:
A' láthatatlan vétek ellen
Néma fenyíteni, láncsa nyelved.

Meleg közép pont szívetek, a' rokon,
'S szomszéd barátság karjai közt; irigy
Vetélkedés' éles kalászat
Nem fedez itt mosolyogva a' szem,

Két tiszta lelkü Bethlenek! A' magas
Tornyon galamb ül, néha sas, és bagoly:
Vakos, gonosz, jámborral együtt
Úl kereken noha templomunkban:

Van oly dicső szem, csillagokan felyül,
Mely lát, ha vétünk; lát, ha nemest teszünk:
Ezt a' szerencsés bűn' arannyos
Bársonya nem fedí, nem vakítja.

E' kertbe' imé! befüvesült az út,
Hol a' kivágott gyenge virágokan,
Könnyezve kísérok, azoknál
Szebb Biridet, gyönyörűbb virágot!

Oh! a' ki őtet látta, miként leve
Hideg fejjérség, a' mi elébb piros
Hajnalnak égő, éjet úzó
Csillaga, és szeme volt, sohajt, sír!

Mint egy ki pattant rózsa elöntözi
Illatjait, gyúlt színeiben, magán:
Elhintve élt szép lelke arczán,
Mozdulatin, szemein, szavában.

Hát a' sebes szív, ennyi időre is,
Gyepelve nincs, jó Gróf! se nem alszik az
Emlékezet' könnyes tövisse?

"Ezt, nem elég az idő kitépni!

"Jóság, eszesség, kellemes és nemes
"Szépség, ha együtt lesz, leszen úgy Birim.

"Lassan emésztémeg mosolygó

"Ifju korába irigy halála.

"Édes Remény! nem csalsz te meg engemet!

"Lesz' e' olyan nap, mellyen az én Birim,

"Ezen hideg porból, megintlen

"Oly gyönyörű leszen, a' milyen volt?

Ha egy virág elhúnyt, tavaszod maradt

Házodba. Szent hit nélkül, az emberi

Vigasztalás kételkedésre.

Dúl maga is, szemeit törölve.

Ha egy ilyen szűz' élete, szenvedés;

Lassú betegség része, öröm helyett;

Ha mindenütt édes virágzik,

Csak neki nem, körülötte másnak;

Ha ilyen erkölcs, emberi czélt nem ér ;
Csak könny reménye, 's leggyönyörűbb kora.
Van Isten. Él lelkünk örökké.
Nem marad a' bog eloldozatlan.

III.

A' POÉTAI ÉLET.

*M. Gróf B. Bethlen Sándor Cs. K. Kam.
és a' Sz. Udvarhelyi E. Ref. Kol. Fő
Curátora ; és Gróf B. Bethlen Gergely
Ur ö Nagyságához.*

Két nagy gyümölcsfa' alljában
Foly éltém' kis csergetege.
Erőszak' mérges melege
Nem bánt ezek' oltalmában.

Nemes két fa! nem veszedel
Töllem a' napot, 's kék eget ;
Védél, ha szélvész fenyeget,
Hatalmas terjedéssel.

Mint egy kicsiny violának,
Keskény munkám' kerülete;
De, a' kinek méh, élete,
Nem terhe, kára honnyának.

Irok, ha vers' lángja éget;
Nem haszonra nézek evel:
Rózsát gyümölcseért ki nevel?
Szedem a' gyönyörűséget.

Látom a' szép kikeletet
Mint a' napban, és rozsában,
Ugy a' kis kék violában,
Látom a' bölcs Természetet.

IV.

MEGELÉGEDÉS.

M. Gróf H. Haller János Ur ö Nagysá-
gához.

Pirúl a' hajnal: hangos arany kukúk
Nem mondja itt, hány óra? hanem soha
Időjelentést nem hibázó
Rózsataréju kakas kiáltja.

Tükörbe nem néz arczom ebédemen ;
Forrás , virágok , tükreim ; én arany
Csengettyüvel nem hívom öszve
Czifra legényeimet magamhoz.

Nem láthatom nagy hirü előimet
Képes szobámban , és palotám' falán:
Nem ég ezüstben , gyúlt viaszszom:
Mig aluszom , Filoméla lantól.

Úgy élni, mint sok dús, nem öröm nekem,
Ki a' midőn elhagyja nagy asztalát,
Kiment az Országunkból a' nap,
Még tsak a' hegy' tetején piroslik.

Az én vetésem keskeny ugart borít,
Nem tér határát sok falunak, miként
Néked, nemes Grof! réteden nyert
Ütközetünk vala hajdanában.

Virágidat vér öntözi, elpirult
Szemérmü, nyájas Gyözedelem? Ha az;
Nem kell kezed' jültalma: adjad
A' koszorút sisakos fejeknek.

Éget, midőn néz, mord katonás szeme
A' nagy bajszszu Hadnak: igen komor
A' sáppadó Törvény, midőn ír:
Olvass az űsz Tudomány örökké.

Jer! Kalliopé! jer, gyönyörű szemü;
Nincs oly kopár szírt, mellyen öröm' 's virág'
Kert és folyam vélléd ne nyilna,
Nincsen olyan maga Csimbarassó.

Ez üldöző föld, vízre taszítsa ki
Bárátodat bár: nincs egyedül veled,
Vigasztalatlan, számkivetve
Még az üres Bahamába' sintsen.

V

A' JÓ ASSZONY.

*Házassági öszveköttetésekor Gróf Mikó
György Urfinak G. Bethlen Élixa Kis-
asszonzonnyal. 1828.*

Az asszony , a' férfiunak ,
Ki felett sok gondok fúnak ,
Az élet' köve helyébe ,
Virágot hint, ösvényébe ,

Vagy , virág helyett , könnyeket ,
'S így az akadály' köveket ,
Bár mindég el nem háritja ;
De legalább meglágyítja.

Nem a' magas csillagokról,
Hanem azon virágokról,
Széd a' férj mézes életet,
Melyeket aszszony ültetett;

Nem az ész' magas telében,
Csak az érzés' melegében
Mosolyognak aggodalmi,
Pecsétes titka, tilalmi.

Néma a' föld' minden bölcse
Sokszor, hogy a' búst felköltse
Az élet' komorságából;
'S egy aszszony', mosolygásából

Nyílik oly boldog hajnala,
Melynek bibór lágy fonala
Az élethez von, 's köt minket,
'S édesíti keservinket!

Szívében, árczán, szent zárban,
Egy rózsza, arany pohárban,
Az aszszony' erkölcsössége,
'S veszendő piros szépsége;

A' Pohár — az arany erkölcs —
Mindég édes , drága gyümölcs ,
El nem virágzik kelleme ,
Örökös becse , érdeme.

Enged a' szívnek az elme ,
Ha egy szép aszszony' kérelme ,
Könnyét fedvén lágy patyolat ,
Nekünk , édes parancsolat !

VI.

A' NAGY ÉS JOLTÉVŐ ASZSZONY.

*Fő Mélt. L. B. Fels. Kir. Fő Igazgató
Tanács' Elölülője Br. JÓSIKA JÁNOS-
NÉ Szül. Gróf CSÁKY RÓZÁLIA Ur
Aszszony ö Excellentiájához.*

A' Csillagos tarkaságok
Alatt , a' hideg virágok ,
Születnének akár hányon ,
Elvesznének halaványon.

Fényes magasságban úlni ,
'S az alsók iránt meghúlni:
Csillagos , de naptalan ég.
A' Nemes a' köz jóra ég.

Erdélyünk' Fő Aszszonysága
Magas helyre méltán hága;
Élete oly áldás , haszon ,
Mint a' napunké tavaszon.

Népünk' szegénye , betege ,
Kit az éhség' szörnyetege ,
'S a' Halál' vázza fenyeget ,
Életet húz , és meleget

Leszálló világosságról ,
A' Joltévő aszszonyságról.
A' szem' könnyes pillantatja ,
A' sziv' tiszta áldozatja !

Mint egy szép , álnok Fátima:
Az édes Példa , és síma
Romlottság , aranyszál fodór
Hajjal , rózsza szájjal sođór

Ma sokakat maga után,
Kik követik vakon, bután,
Hogy a' jótól elrettentse :
'S Oh ! milyen áldott szerencse !

Hogy most az ül_első széken,
Ki egy lágy bársonyszál féken
A' Sziveket kormányozza,
Nemesíti, pallérozza,

Aszszonyaink' királynéja,
Hazánk' emberbarátnéja :
Titkos áldása, mint szíve ;
De látható édes míve :

Az alatt, a' mig bölcs férje,
Hogy kövesse, és ismérje
Népe, Országunk' törvényét,
Fáklyázza setét ösvényét. —

Az emberi rágalmokan
Túl, felyül a' csillagokan,
Látja a' Világnak szeme,
Hogy nem salakos érdeme.

B*

Nincs itt olyan koszoruja
Senkinek, melyre hamuja
Ne szálna az irigységnek,
Melyben mérges szenek égnek.

Ott! ama szem, kék firhangon
Által nézi, bár harangon
Nem kiáltja a' hangos Hír,
Könyörülő szívvel ki bír?

Vagy hasznot, vagy dicsőséget
Keres minden, a' kit éget
A' Tündöklő tettek' heve,
Hogy oszlopos legyen neve:

A' Nemest szent kötelesség,
Vagy azon boldog édesség
Hivja, hogy tisztjét bétöltse,
Mely az érdemnek gyümölcse.

Ezen rajzolatos míven
Nézd! kegyelmes Aszszony, híven,
Nem orczád' múltó rózsáját,
Csak szíved' élő munkáját.

Ha fényed széjjel omola,
Ne csudáld, hogy egy viola
Előtted mosolygo szemmel
Meghajól láng szeméremmel.

VII.

MAGYAR HŐSÖK.

Hányan valátok, 's kik, hadi férfiak,
Kettős Hazánknak hajdani Hősei?
Ébreszdfel őket, Lantom! édes
Láng melegit, nagyokat dalolnam!

Rettentve jöttél a' köves, és kerek
Kárpátokon át, Álmos, Ugek' fija,
Árpád' 's Királyink' attya! serged
A' Duna' zöld terein terültel.

Nem tudta áldott Húnyadi Jánosunk,
A' Győzedelmes Miltiades ki volt;
De győzedelmének piattzin
Miltiades tuda lenni tizszer:

Nem játszodáel éjjel ezüstjeit,
És, a' mi drágább, mint az arany, ezüst,
Óráit, erkölcsét, hazáját;
'Soldot adott maga tíz ezernek.

Vérrel tudott csak, Rozgonyi, Bátori
És karddal írni harcz' mezején örök
Nevet magának, mint te Ország!
A' Haza megmaradása mellett.

Mérész Szilágyink! véredet a' Duna,
Sok városok közt ömledezésiben,
Töllünk pogány külföldre vitte!
Él a' hazába neved' virága.

Hijába vívád, szép Bujaság, 's Török!
Karddal, 's szemekkel párduczos Andorást.
Tórt búzabéllel jó Királyát
Menti erös Csereink haláltok.

Czethal, midön úsz, mord Bakics a' habos
Elbén keresztül; szája, leszen keze
Kard' vinni, mint villámot a' sas'
Nyelve viszen vala hajdanában:

Ég nagy szemének lángja habok között,
Ég lelke arcán; győzedelem, dicső
Tettek lehetnek csak, megoltó
Enyhület, és öröm a' mejében.

A' szolga bérért harczol: az úr, 's Magyar,
Király 's Hazáért. Pálfi, lovas Vezér,
Győz, és ezerszer száz aranyat
Nem fogadel, nemesen kigyúlva:

"Király! hatalmas, jó Uram, itt! dobog
"Hazám' 's Királyom' szent neve; édesebb
"Jútalmat ennél, nem tetéznél
"Rám koronáddal is: ezt féelte. —

Nem látok én egy csillagot is, mihelyt
Elömlik a' nap. Bényeli a' Duna
Follyamjait mind két Hazánkknak.
Zrinyi nagyobb sok ezer nagyoknál.

Fényes ruháját válogató keze
Nem reszket, ebben gyúlt ölelésire
Mint vőlegény párjának, ebben
Öltöze halni királyi teste:

A' szép menyaszszony, most halovány anya;
Könnyes mejéhez nyomja kicsiny fiját:
Kőhídra néz a' készülő férj —
Nem feleségire, nem fijára!

A' Földre húzó, édes elolvadás,
A' győzhetetlen virtus előtt, olyan
Megütközés, mellyen, ha győz is,
Csak komoran mehet, az, keresztül --

"Legyen ma véres példa, nemes csoport!
Mond: "arra próbánk, hogy soha nem viselt
"Békót szabad láb, míg kezében;
"Kardos erő vala, vér ereben:

"Adjunk ma mustrát arra, vitézeim!
"Hogy még magunk is hív rokonok vagyunk
"Azon nemes két száz vitézzel,
"A' kiket omladozó falakból

"Kitörni látott esküszegő Aga
"Ákmet, Szabacsvár' nyílt kapujába, vont
"Karddal, midőn Lógódi bajnok
"Ákmet Agát keresé szemével:

"Nyitott kapunkban torka ha ágyu lesz'
"A' vad Pogánynak majd, ha reánk rohan
"Lármás örömben, ízre rontó
"Vas darabok legyenek verésink". —

Mint a' kizöldült cserfa, ha láng üti
Fényes csapással, gyulva kidül szeles
Tengerbe partjáról, 's a' villám
Már maga alszik az Óceánban:

Igy oltva volt már ősz Szolimán' dühe,
Midőn Szigetből Zrinyi kitör, vala.
Vett Hunnián, csak Zrinyi' lelkén
Nem vehetett Szolimán hatalmat:

Igy a' Világot bétemető Özön
Felett hijában nem keresett Havast,
'S Czedrust azonn, egy barna Kondór,
Habhegyeket vere szárnya holtig.

Ugy halni, mint ő, 's Bánfi Dezső, Kemény;
Ugy élni, mint élt a' sisakos Gara,
'S mint a' keresztes Hős, Kapisztrán:
Isteni része ez életünknek.

Nem önti vérét, a' ki igaz derék,
Csak a' hazáért, és nem azért, hogy ő
Nem a' kemény Brútus, se Czézár,
'S Tárkvinokat nem erős, kiúzni.

A' Bús oroszlány nem leszen együgyű
Őz, a' kegyetlen tigris előtt, soha,
Eggy, százzal a' véres csatában
Szembe csap, ölvé ölettetikmeg.

VIII.

ÉRDEM' KOSZORUJA.

G. Sz. *TELEKY SÁMUEL* Kanczellárius
emléke.

Repüljki oh! szent Lelkesedés, agyag
Fészkedből, és a' bűn' fővenyét alatt
Hagyván, emelkedj könnyü szárnyan
Látni, milyen koronás az érdem.

Mint a' napoknak napja : kiterjedőbb ;
Alá 's magossan öntve tekintetét
Minden teremtet állatokra ,
'S Éleivel ragyogóbb , azon szem ,

Mely éppen úgy lát egy napot , eggy eget ,
Mint látja könnyét meszsze , avagy közel
A' szenvedő ártatlanoknak ,
'S Szíveteket , ti agyag halandók !

Miként , ha minden csillag' ezüstjéből
Arany sor oszlop jönele 's állana
Ércz talpokon tengerbe , földön :
Érdem ! ör Udvarod ily erőnn függ.

Számlálhatatlan boltozatos szobák ,
Sűrű szivárvány színbe , keritenek ;
Nem csillagokkal , csak napokkal
Tarka feletted az ég örökké.

Ott ! a' Teremtő' kék palotája is
Már látszik : ennek zárt kapuján ragyog
A' Legnagyobb nap a' Világon :
Legközelebb ehez élsz , te Érdem ! — !

Csendes menéssel , meszsze maradt , piros
Bíbor palástban lép ide egy Magyar :
- Arany keresztes lánczos Érsek ! —
Bölcs Telekyt — fogadád Vitézünk.

Mátyás Király' hév jobbja kezét szorit ;
Barátja , Bethlen , kalpagosan köszön ;
Oktáviánhoz , 's két Lajoshoz
Ők vezetik koronás Urakhoz.

Képes piattzán kertjeinek megáll
A' szép mivek' Nagy Mestere , Fidiász ;
Bámul szemével , látni ezzel ,
Jö , Telekyt , komolyan Perikles.

Zöld folyosón néz , tiszta folyam felett ,
Mely mossza Hórátz' kertje virágait ,
Költők között , pompás Meczénás ,
Lantol előtte leülve Flakkusz. —

Szomszédod , oh ! szent Isten ! az emberi
Érdem. Közel volt egy Telekink , Haza !
'S Király ! tehozzád : ily közel van
— Most veled élve , Világ' Királya !

Plátó , mihellyest nézem eszes fejét ;
Szivébe nyájas Szókrates él ; szemét ,
'S kezét tekintvén , tisztelendő
Márk Aurél , ez az ősz Nagy , és Bölcs.

IX.

A' SZERENCSE.

Szegény , arany várban , Mídás.
A' szerencse gyorsan forgó.
A' Nagylelkű Léonidás'
Felesége , a' szép Gorgó :

Ennek nagy gyönyörűsége ,
Hogy az ő' keze ad babért
Annak , a' ki azért ége ,
Hogy érdemért nyerje a' bért :

Thémisztokles ez , Spártában ;
Most tündökleni , van oka ;
De útolsó orájában
Egy villámos ég , homloka.

Szeme' hanyatló napjából
Merőn néz, de nem könnytelen;
A' Sors' arany poharából
Mert mérget inni kénytelen!

A' Szerencse, egy szép Gorgó'
Kezében, egy arany alma,
Melynek, márvány úton forgó
Játéka, és diadalma.

Örömének virágjában
Boldog méh, egy Anákréon,
Mig keskeny Hélénejában
Nem fér a' nagy Nápoléon,

Vad, romános kődarabon
A' Rab sas, tenger 's ég között,
Látja a' változó habon,
A' Szerencse miként győzött!

X.

A CSILLAGOS ÉG.

*Fő Tiszt. Fő Notárius és Prófeszszor AN-
TAL JÁNOS Urhoz, M. Vásárhelyen.*

Természet! édes, bölcs anya, kellemed
Szép nem csak akkor, hogyha piros kezed
Gyümölcsel, és rózsával; éles
Szem veszi észre behúnyt virágid'.

Fövény' 's arany szem föld, nap ezen Egész'
Szám' és nevetlen sűrű ezüstjei
Közt, mellyeket pompás seregben
Hintel az éj, csuda tarkaságban.

Csekély 's dicső vagy hát te Nap, és te Föld,
Ugy mint te ember! nézzfel az égre, hogy
Alázatos légy, nem kevély, bölcs
Istenedet kereső szemekkel.

Édes hitünk hald, e' rövid életen
Gyakran borongó sűrű homály felett;
Fákjája nem lángol; de könnyes
Útad előtt, a' homályba, lámpás:

E' nélkül ott fenn a' karavános , és
Távúl fejező út az egen , kerek
És járhatatlan , nagy tekervény ;
Ott a' hit , egy szelid Áriádné.

Ott ! villog egy kard Órion Óriás'
Kezébe ; onnan hogyha tekinteném
E' tarka tengert , Óriont mást
Látna szemem , de nem a' Teremtőt.

Ott ! elmerülnék útam' özönjiben ,
Mint mindenütt egy bús idegen lakos ,
Mig Órionrol Órionra
Lépve az égi hazát keresném.

XI.

A' JÓ GAZDA.

Mélt. Gróf H. HALLER JÁNOS Urhoz.

Soknak, e' fényes fogadó
Lehetne palotája:
Eggy soha el nem apadó
Tó szép kertet' pompája:

Telkedet szükség nem ássa;
Tölt, mint e' tó, gabonássa;
Annyi ó bővséged marad,
Hogy új gazdag őszöd, nyarad

Alig talál szállást nállad
Egy nyúgodalmas télre.
Soha nem vonitod vállad',
Soha nem fordulsz félre,

Ha jó, de szegény kérelmes,
Ha ártatlan, de sérelmes
Könnyez márvány küszöbedre,
Felhat könnye jó szívedre.

Munkád' mezején a' henye,
Mint a' méh, ugy dolgozik,
A' Terméketlen jegenye
Gyümölcs' fává változik. —

Ah! de a' halál' kezében
Két rózsafád, reggelében,
Mikor nyilt örömet hozza,
Szomorú fűzzé változa!

'S az atya egy tiszteletre
Méltó erős tölgy, mely áll,
Bar két szörnyü dördületre
Réa kettős villám száll.

A' mit ama bús kripta rejt,
Abbol majd zöld életet fejt,
Reggelén egygy kikeletnek,
Melege a' szeretetnek. —

Mit tehet ész' kéz' szorgalma,
Látom házod' tükrében;
A' Tövissen arany alma
Teren míved' rendjében.

Mint a' mérges eredendő
Bün, mint nem lesz' terjedendő,
Az adosság' nehéz sújja,
Mutatja gyors kezéd' újja.

Hintód ha zördül kereken
Kastélyod' udvaráról,
Szikra pattog a' köveken
Lovaid' patkojáról.

Nem lát a' fecske hézagot
Csűrődben, hanem asztagot,
Ha a' rózsás Ázsiából
Haza jó vándorlásából.

Hány nyarat ér pinczéd' bora
Arany' 's piros színében;
Hány a' hordó, és mekkora?
Ezt legjobban szemében

A' pirossadó vendégnek
Olvasom, hól azok égnek
Meleg fénybe az orczákon,
Tündöklének a' tréfákon.

Verseimben a' malozsa,
Nem édes hizelkedés:
E' koszorúban, a' rozsa,
Elme' sziv' mivelődés,

Melyet szivsz olvasásodbol,
Ez a' méz tudományodbol.
Gazdaság' fő oskolája
Udvarod' fényes példája.

Több kincsed, mint kívánságod,
Magános kastély' bölcse!
Gazdagságod gazdaságod'
Jútalma, és gyümölcse.

XII.

SZELIDSÉG.

Mélt. Z. ZEYK MIKLOS Urhoz.

Alázatosbol , rettenetes leszen ,
A' kit dicsósség' szomja emel magas
Székekbe : bárányban oroszláný
Rejtezík illyen esetbe gyakran ,

'S a' földre hajló fűzbe , kevélykedő
Czedrus. Kinek gyúlt arczulatin piros
Mérgére önt kétes mosolygást
Szive' fulánkja , kerüld az ollyant.

Szelid szivárvány nem lehet a' heves
Villámbol , a' mely fellegeket hasít.
Piros Szemérem , kék Szelidség :
Egyszerűség' gyönyörű Leányi. —

Elfogyhatatlan méz vagyon , és örök
Illat , beszédid' kék violájiban ,
Sok szagtalan mákok' sorában ,
Méjj tudományu , nemes , szelid Zeyk !

Mégis te csak hold lenni szeretsz kívül,
Midőn belől nap, szíved' eszed' tüze?
Pöffedve pattog, 's rív a' páva,
Nem Filoméla, galamb, pacsirta.

XIII.

TÜREDELEM.

Pallérozódás fénylik, arany delen,
Uj századunkban: oh! Magyarok! nemes
Sasok legyünk, jóban, nemesben
Ismeretinknek egén haladni!

Ha holdvilágnál látta, mi jó, 's igaz,
A' Régiségnek népe: ma szent hevet
Öntő nap, a' vallás, 's tudosság:
Vétke gyalázatos a' tudosnak!

Virág hitünket mig ama hajdani
Forrása, Jordán, csak maga öntőzé:
Mérges gyümölcsöt nem hozott; hát
A' Maros, és Duna mérgesíti?

Gyűlölni egymást, nemtelen indulat :
Szeretni egymást, hasznos is, édes is :
Bárány, tüzes sárkányt ne szüljön :
Türedelem, szeretet vezessen.

Sirathatók még véres ütései
A' sok csapásnak, hogyha eszünkbe jút
A' Meghasonlás' kára : légyünk
Eggyesek a' Haza' köz javára !

Csak könyveinkben van hidegen külön
Záró torony, 's vár; a' mi pedig vagyon
Szivünkbe, eggyez, hogyha a' hit'
Mindenik ága nemes gyümölcsű.

XIV.

A' VIRTUS, VAGY, SZEGÉNY NAGY
EMBEREK.

Szegény nagy ember lenni, mi szebb, nagyobb?
Beszélve gazdag Czeilon' arannyirol,
Szolon, beszédében sok ember,
Krézus azomba belől szívében.

Tekints Athéné' Húnyadijára, ősz
Polgár, 's beteg; mert most hozá uj sebet,
Uj győzedelmet, 's mosni vérét
Nincs bora, törteni nincs ruhája;

A' Nép azomban mely dühös ellene!
'S ha győzne mindég a' gonosz, és irigy,
Halált kiált, és méjj Baratront
Adna, Marathoni érdeméért.

Házába egy réz üst vala mindene,
Mellyet hagyott hült tűzhelye' hamvain,
Epaminondasnak; ki Thébé'
Dísze, az isteni Pindarussal.

Cserép szegénység sorsod, Arisztides! —
Bár nyomja vállát a' haza, egy megérte
Palást fed ily vállat, 's ilyen szív'
Zárja, egész haza' kincse' vára.

A' Hodoló Nagy Sándor' arannyival,
'S Igéretének tarka virágival
Terhelve jönnek Fóczionhoz
A' Követek: maga, kutfejéből

Vizet merit, 's hoz, hogy letevé nehéz
Terhét azon nap, 's monda: "Démóstheneš,
"Nem én vagyok, Sándor' barátja;
"Engemet e' hideg ércz nem illet.

"De, hogy tehessen jót az arany, 's Király,
"Váltsága légyen pénze, eloldani
"A' szenvedő ártatlanoknak
"Könnyesedett vasokat, ha tetszik". —

Goromba fösvény! dús hatalom' fija
Lehetsz; de érdem nélkül, agyag neved.
Egy görbe Hárpágo' ezüstjén
Őn esze, lelke kaczag keresztül.

A' Rágalomnak Herseli csője se
Találjon élted' napjaiban homályt,
Költő! 's te vagy boldog pacsirta,
Nem strutz, arany homokon heverve.

A' virtus, édes jútalom, áldozat:
A' virtusost majd várja arany kapús
Ég, csillagos templom; jövendő
Boldog előtte, utánna múltja:

A' tiszta virtus' szent helye, a' setét
Fogház, ha egy bölcs Szókrates' élete
Abban halálát várva, csendes
Nyugodalom mosolyog szemében.

XV.

NAGY EMBER.

Két emberem van : Húnyadi , Fóczion ;
Mert a' ki nagy , 's jó , az nekem emberem.
Nagy , Sándor , és Czézár ; de tisztel
Szívem olyant , ki , ha nem nagy is jó.

Tud győzedelmet nyerni Arisztides ,
Az embereknek dísze ; de nem keres
Csalárd jútalmat , néki nem kell
A' Koszorú , az arany , dicsőség

Az árulót , mint irtozatos gonoszt ,
Csak egy Kamillusz küldi Faléribé
Szégyen , 's verés közt gyermekektől.
Győzni gyalázatos árulással.

Mozdithatatlan lelkü Magyar Nemes ,
Sécsényi Érsek , hogyha Hazánk' java
'S Törvénye , gyémántunk , segédül
Hivja , nem áll soha csalfa részre.

De jaj! nem érzed, durva Kain' gonosz
Magzatja, átkos vétked! Az Édeni
Forrás, kerengő Scilla lészen
Sziveitekbe, dühös Gigások!

Mint Arimán, egy irtozatos nevü,
Nem ember, egy vad Dómitzián, 's tüzet
Te vérrel oltó, nőd', Szenékád'
'S Édes anyád' megölője, Néró!

Láng 's vér betükben él nevetek, hideg
Vas lelkek, álnok Szilla, Lizánderek!
Véres dicsőség' szomjuzóji.
A' mi nagy, és nemes, az dicsóit.

Feslett halandok, tört kötözünk magunk,
Oh visszaélés! a' szeretet' vezér,
Arany fonaljából, magunkat,
'S Jámbor atyánkfiyait rabolni.

Két pár arannyért, nyoltz Feketék' szegény
Attyát cserélvén, nyerve kereskedünk
A' Déli természet' tudatlan
Gyermekivel, mi tudos Fejérek!

A' Kincsnek édes szomja hová viszen!
Romlottlanul már, és szabadon ezért
Egy nép is, ártatlan korában,
Nem marad egy sziget is miattunk.

Rémítő Babel tornyai, vétkeink.
A' Jehovának dördületes szava
Szivünkről a' vétket lemosni
Kéntelenítettik uj Özönnel:

Ámbár Világunk' bűnözönébe is
Szelid szivárvány mind keze, mind szeme;
Csak jobbulásunk, czélja mindég;
És szeretet, ha fenyit, csapása.

XVI.

VIGASZTALÁS.

Legyen fejér , sárga , vagy zöld
Az élet , esztendő , és föld :
Élj piros örömben , bölcs !
Keserübe édest tölts.

Három száz fejér tél haján ,
'S pirosló ősz ült orezáján
Hadban őszült Nesztornak ,
A' mosolygó jámbornak.

Ne nézz előre , vagy hátra
Sirva e' hupás Kárpátra ,
Melynek élet a' neve ;
De sokszor görbe teve ,

Melynek , heves gondok' nyarán ,
Süllyed , homokos Zaharán ,
Háta , terhe púposan ,
'S billegdegel bajosan.

Arany várában hever, de
Bár gyémántos Milhoverde
Follyon keresztül torkán;
Egy Tornados láng Órkán

Égő szomja, a' fősvénynek,
Pusztáján a' méjj fősvénynek,
Kövesedett lelkében,
Gazdag szegénységében.

XVII.

A' BÖLCS.

Megáll a' Nap, és Nagy Sándor
Pompájában, ama vándor
Hordósnál: nyelve hathatós;
De élete csudálatos.

Hátán hordozza csak házát,
Mint a' csiga, nem a' hazát.
Ne halgass ilyen emberre!
Hordójában a' tengerre

Ülve , az ilyen jobb lenne,
Ha a' világból kimenne.
A' Közönségnek , Hazának
Él a' bölcs , nem csak magának ;

Ennek élete , lámpássa,
Hogy más azt követve lássa.
Nem Diogénész' hordója
A' Régulusz' formálója ,

Kit a' könny , erős czéljába ,
Nem lágyít , hogy tonnájába
Kárhágónak ne siessen ,
Csak Rómával joltehessen.

XVIII.

*Gróf. TELEKY JÓSEF Kormányszéki Tá-
nácsos Ur' emlékezetére.*

Egy hanyatló nap, legyen a' fukarnak
Önmagát mindég nevelő arannya :
Bár, a' hány csillag van, ohajtja, lenne
Annyi ezüstje.

Réteín, szőlős hegyein, határán
Emberek, méhek, tehének juhokkal,
Korcsomák, dörgő malom, egyesülve
Mind neki gyűjtnek.

Ő pedig, bár nincs fija, nincs leánya,
És mején szunnyad feje ősz hajával:
Nem követ mégis soha két Keménynét
Két Hazaannyát.

Nem kegyes munkás, hol az ész virágzik,
'S termi a' hasznot, 's örömet Hazánknek ;
Sőt nagy árnyékot vet az Oskolára
Nagy palotája.

És minél inkább halad élte' napja ,
Nő az árnyékos terület nagyobbra ,
Nő fukarságod , nyereségre szomjad ,
Szűkkezü fösvény ! —

Ah! Nem ilyen volt Telekink , ki három
Szép fíjat vesztett , maga él csak egyben ;
Czímonunk' kertjébe csak egy virág él ?
Mostoha végzés !

Gernyeszeg ! gazdag tereden keresztül
Ugy ki nem terjed Marosunk , 's nem élhet
Addig , a' míg él neved , oh nemes Gróf !
'S Bövkezüséged.

Elhanyaglottink közül a' szegénység
Senkiért nem sirt ilyen indulattal ,
Senkit a' Sors , és a' halál mi töllünk
Igy nem irigylett !

XIX.

AZ EGYENES BIRÓ.

*N. Méltos. Gróf KEMÉNY SÁMUEL Kir.
Tabl. és Statusok' Elölülője ö Excellen-
tiája emlékezetére.*

A' Jámbor özöt elkapja
A' Hatalmas orosz lány.
Az igaz, lehet bárány
Maga, ha nem arany, gyapja.

Némely biró fel se bontja
Annak könnyes kérelmét,
Hogy gyógyítsa sérelmét,
A' kinek nincs arany pontyja:

Ez, az ügyek' kormoránja,
Sűrű zavarban halász;
Igasság, neki kalász;
Csak a' gazdagság' fácánja

Nyertes előtte perében ;
Mert szárnya ezüstözött.
Galamb , bárány nem győzött
Soha , a' solyom' székében.

Gógös mejü , veres nyakas !
Ülj bár Nanking' tornyára ,
A' Világ' csudájára ,
Nem lesz' sas belöled , kakas ! —

Állj meg ! Kínában repülő
Édes Lelkesedésem ,
Vitorlás repülésem !
Egy pompás czedrusan ülő

Sas volt ama nagy tünemény ,
Mely ránk szivárványt hozott ,
Nem villámot hordozott ,
Az egyenes biró , Kemény.

Nézd ! a' nemes tekintetü
Bár nem parancsolva néz ,
Reszket az ártalmas kéz ;
'S a' nem igaz keresetü ,

Érezvén hamis szándékát,
Bár egy Herkules legyen,
Előtte hátra megyen,
És elejti ajándékát.

Csillaga volt ő kórének,
A' Haza' éjjelében.
Szelid hold van szemében,
Nap szívében, Özvegyének:

Iktári Bethlen Katának
Az árvákra, özvegyekre,
Mint a' harmat a' füvekre,
Ugy hull áldása markának.

XX.

AZ ELÖLÜLŐ.

*M. Killyéni SZÉKELY MIHÁLY Ur K.
Tábla Elölülője Ő Nagyságához.*

Itt, hol ragyog még kard, 's magyar öltözet,
A' mely alatt még hajdani vér kereng;
(Egy tarka pillangó, a' lélek,
Tarka virágaiban ruhánknak.)

Itt, a' hol annyi ész' tüze egyesül,
Értt lelkü birák, 's honnyi tanácsosok
Közt, helyyel és észszel legelső
Lenni, a' mily bajos, éppen oly szép

Itt vagy te első : ott Telekink, ama
Bölcs, sziveinkben 's könyveiben, veled
Él szembe ; itt a' szent Igasság'
Háza örök helyet általad nyert.

Szebb helyet ennél senki se lelhet!
Két Istenaszszony itt mosolyog 's köszön,
A' Joltévőség, és Igasság,
Ablakiból, Magyarok, tinéktek.

Majd drága könyve változik élete
A' bölcs Nagyoknak , kik' nemesen futák ,
'S Ülék az útat , széket : akkor —
Nem lakol abba , te mólly Irigység !

Mint mag , ha még a' szívbe van a' gonosz
Bűn , ezt csak egy Ég' kék szeme nézheti ;
Hanem mihélyt mérges gyümölcsét
Termi ; lerázd , komoly arczu Törvény !

XXI.

EGY ELCSÁBITOTT LEÁNY MEGBÁNÁSA.

"Életünknek oly tüköre
"A' Megbánás , mely a' szíven
"Szegezve függ , 's mindent híven
"Mútat hátra , nem előre :

"Ezt mejjünk bésohajtozza
"Könnyes titka' melegével ,
"Hogy estveledő fényével ,
'A' régít elé ne hozza.

"Úgy elbúvok rejtezetbe,
"Ha ez lefest szépet, rútat,
"Jó — de nem követett útat —
"Mint a' hold fellegszövetbe.

"Hah! Csábitás! mosolygásod'
"Léptöre olvadt méz vala,
"Mely egy galambot megcsala;
"Most egy kánya, mardosásod!

"Most rózsám, setét viola.
"Oh! te légy annak balzsoma,
"A' kit esete lenyoma,
"Feledékenység' Angyala!

XXII.

POÉZIS.

Gyönyörűség' virágai,
Édes haszon' narancsai
Az elmés mivész' kertében,
Együtt teremnek versében.

Dicsősség' útját nem futja
Maga, de finom pamutja
Szövi futók' vitorláját,
Nyerni a' hir' koronáját.

A' Szív mint megkövesülne,
Ha titkon nem nemesülne,
Nem lágyúlna, ének után,
Órféusz' virágos után.

Lakjál magános faluban,
'S mint ama kígyós Bornuban
A' Gyáva király' fijának,
Neked is, falud' urának,

Legyen bár arany kengyeled ;
De, ha lelked' nem miveled ,
Légy bár hatalmas éléfánt ,
Egy hiúz a' verembe ránt.

Hányszor nem hajtotta búra
Fejét , sok pompás Manúra ,
Hogy mért lett , a' képzet' tarka
Mezején , fecsegő szarka.

A' Kramer' czifra rétjében ,
Szerelmid' tekervényében ,
Elrabol egy szép , de hamis
Kalipszó , vagy Szémiramis.

XXIII.

A' POÉTA.

Mint a' hegyek , és fák megett
Kerüli a' fényes Lant ,
Kicsiny kórében az eget ,
'S néha néha rám pillant :

Ily szűk kerületbe estem ,
Igy kerültem , nem kerestem
A' zajos , nagy Világot ,
Hivatalt , gazdagságot.

Választott magánosságban
Boldog elfelejtésben
Elbúvtam , mint a' virágban
Egy méh keresgélésben.

Kilátok messzre , kereken
Keresztül hegyen , réteken ;
Feljebb járok , mint a' nap ,
Mihelyt lelkem lángot kap ;

És mejemnek melegében
Érzem , milyen hatalmas
Az ártatlan , ha szemében
Nem látszik a' tilalmas

Életnek gyanús fúrdalma ,
Szívének édes jútalma
A' Jóhoz édesedés ,
'S Gazdag megelégedés.

XXIV.

ISTEN.

Kél a' nap ; és , mint egy koronás királyt ,
Köszönti a' föld , és az egész mező
Bámulva ötet nézi , minden
Tarka virág' feje néki hajlik :

Imigy csudálják mind ama csillagok ,
'S a' csillagoknál több ezer angyalok ,
Egyszerre hullnak térdre , arczra ,
Rendül az innepi hangu zsoltár ,

Midön feláll szent székibe Istenünk ,
És egy kegyelmes fényt ragyogó szeme
Általtekintvén nagy világát ,
Áldva emel kezeket felette.

A' legnagyobb Nap' pápai biborát
Utánna , kisebb érseki kéz viszi :
Igy mindenik nap , hold arany láncz
Sorba kerülgeti a' Teremtőt ,

'S mint annyi nagy pap , lépi kimért körét.
Szivből fakadt lángáldozat ég szemén
Az angyaloknak ; nézi , áldja
A' Seregeknek Urát Világa.

XXV.

NAGY ÉS SZÉP ELME.

Math. és Phys. Profeszszor T. T. BOLYAI FARKAS Urhoz.

A' Hóldvilágnál', a' kikötőbe, gyujt
Két sór remek vers' éneke, uj tüzet
A' Fidiász' lelkébe, melyből
Életet ad keze, Istenének.

Mint a' nap, ugy kél Newton' erős esze
Szárnyára, egy értt alma' esésire.
Montgolfiert égben, tanítja
Egy gyönyörű buborék, repülni.

Hamvából, egy nem várt keserű útés
Után, teremő lángja az isteni
Schekszpirnek így ébred, 's eléáll
Általa Hamlet, az ész' csudája.

Hijába duzzadsz, mostoha Sors, dagadt
Tenger gyanánt; mert egy haladó Dunát,
Pájája' végén kéntelen vagy,
Bár haragudva is, elfogadni:

Igy új világot léli az Olasz hajós
Kolumbusz; így győz észszel erőt ama
Bölcs Árkhimédes. Méjj setérből
Fény hasad: a' titok új tudás lesz.

Mennyit tudunk már, a' mit az őseink
Nem tudtanak, 's még mennyi titok vagyon.
Sárkányit a' villámnak, egy nagy
Franklin előlni taníta minket.

Pütkösti szellő lógata innepi
Szent mozdulásban egy halovány, magas
Lámpást, dicső templomba, estve;
Tűköröd ez, Galiléi, néked,

A' szép Igasság' angyali gyermekét,
Még vékony, és lágy póla fedél alatt
Hogy bíboros bölcsőbe lássad
Rád mosolyogni, szemét emelve.

Sokszor kicsiny ok szül csuda miveket.
Előbb kicsiny mag volt a' hegy' ágazó
Csudája, a' czedrus: teremő
Lelkek agyagba imigy lakoznak.

De jaj! ha elvész még valahára — bús
Megdobbanás — egy földtemető özön
Miatt megint, a' mit találtunk,
'S Gyermeki kórba esik Világunk!

XXVI.

HALANDÓSÁG.

Te fősvény! ne gyűjts hijába;
Mert a' halál, országába
Csak szegényt, dúst bé nem ereszt.
Itt marad az arany kereszt.

Nincs vágyásodnak feneke?
Ad kenyeret arany eke?
Sirba száll a' sirásó is;
A' Kincseit elásó is;

Istentelen, és istenes;
Siket, néma, Demosthenes;
Fősvény, pazér takarékos;
Kardos, koronás, vagy békós:

Gyöngyvirág' fogú , vagy csorba ,
Itt fekszik szép , rút , egy sorba .
Utazzon fövenyen , jegen ,
Akár bársonyos szönyegen

Nagy Ur , nagy Múfti , nagy Vezér :
Minden ember egy véghez ér .
Nincs szebb halhatatlansága
Az embernek , mint ha drága

Hirét nevét tiszteletben
Áldandó emlékezetben ,
A' Jóknak szivében soha
Nem gyepezi a' sír' moha.

XXVII.

IRIGYSÉG, RÁGALOM.

A' Titkos szent irigységnek,
Szent Ichnéumon, ártalma;
Virága a' reménységnek:
Miatta nem lesz, értt alma.

Kárral nő együtt a' haszon
Az Ichnéumon tavaszon
Krókodil' tojással él;
Bár tölle a' galamb is fél.

Magát eszi az irigység;
Ha pusztitná a' rágalmat,
Ugy ő menthető volna még;
Mert a' nyelv tesz több ártalmat.

Látod ama piros henyét?
Az egy sünnyi, ravasz menyét;
A' Földre hajlott füzesben
Egy filemilét vár lesben;

Szavának ezüst harangja
Hiv a' mértékletességre ;
De példája' szük barlangja
Vezet buja feslettségre. —

Nem örülsz, tói pellikán,
A' fényes színű pántlikán,
Melyet vízre szivárvány fest,
Ha készited a' hálós lest:

A' Zavaros hivatalba ;
Akad orrod arany halba ;
Szereted a' bűnmocsarat,
Szárnyad kincset abban arat.

XXVIII.

T. KAZINTZI FERENTZ Urhoz.

Teljes torokkal fújja kukuk szavú
Dalába egy 's más életed' érdemét;
De csak Filómélának illik
Nyelvire hired' eszed' tavaszsa.

Sohajtvá nézzük, jó rokonink, nemes
Barátaink! míg a mi napunk pirúl
'S késik köves Kárpátainkon:
Délre emelkedik a' tiétek.

Sok Szépjeinkben a' szerelem, puha
Esztendeinkben, most Kléopátra; és
Antóniusz, sok férfiban, 's szép
Ifjuba most Kinizsink, Szilágyink;

'S Te szenvedő szűz Virtus, a' hitszegők
Közt fátyoloddal könnyeidet fedő
Oktáviánk! a' Vétket első
Székbe bocsátani kéntelen vagy.

XXIX.

*Szabad Királyi Város M. Vásárhelyi ha-
zafi NEMES JÁNOS Urhoz.*

A' Joltévőnek majd az arany betűs
Körül nevét, mely egyszerűen ragyog,
Idő, irigység bár levésné,
Élni fog érdeme szíveinkben.

De oh barátim! mért is irigylitek?
Ha szívetekben, nem köveken, ohajt
Ő élni: ártatlan, de édes
Szomja mejünknek ezen ohajtás!

Árnyékos úton, a' meredek kövek'
Ormán ezért látsz sok nevetet, holott
A' százados tölgy is, ha a' föld,
Tős gyökeréről, az útra porlott,

Kivánni látszik még, gyökerét buta
Sziklába vervén, élni, ezért akadsz
Gombjába' tornyunknak, 's a' templom'
Méjj alapinn mohosult betűkre.

Miért vagyunk hát olyan erőtlenek,
Hogy, a' midőn szent oszlopot illene
Emelni, mí sirt, vermet ásunk
Útaiban az igaz nemesnek?

Kitől ha már elvette is a' piros
Erőt a' vénség, újra pirosítani
Kezd, élte' estvéjén!, ha belső
Buzdulatos tüze lelkesíti.

Mint Ágrigentom tisztele egy nemes
Polgárt, ki minden kincseit áldozá,
Ugy, mint te, várossának: áldhat
Tégedet, a' maga Gilliássát,

Vásárhely, olyan érdemidért: nem is
Élt illy hasonló két fija két szabad
Városnak, a' mily Gilliás volt,
És te, valóba nemes Nemes, vagy. —

Édes Hazám! hát engemet is magad
Miért temetnél még falusibb homály
Alá, ha élőt, 's holtat én is
Énekelek, ki derék ma, vagy volt?

A' jótalom mért lenne , az ártalom ?
Ha néha egy csepp tréfa is , édes íz ,
Vegyül a' bölcsesség' savába ,
'S Nap pirul a' tudomány' hegyére. :

XXX.

BACHUS.

Bachusnak királyi széke
Tokaj' mosolygó vidéke ;

A' Patakos Czelná' hegye
Felett is piroslik kegye.

Szereti a' mentés Húszárt ;
Nem , a' gubás Muszkát , Tatárt ;

Nem a' fekete Szerecsent :
Örömet lakja Perecsent :

Fázik a' ködös Skótzián ,
Hol dalolt a' bús Oszszzián :

Kerüli a' zordon vihart ;
Szereti a' kies Bihart ;

Mint egy virágos múlatón ,
Sétál a' gazdag Balaton'

Zákány' Somlyó' környékiben ,
Ménés' Buda' kertjeiben.

A' Jó Próbúszot , Magyar' vérből ,
Egy szorgalmas vinczellérből ,

Czászárrá tette Rómába ,
'S bévette barátságába ;

Ez arany páltzát , vas kapa ,
'S Katzor helyett , méltán kapa.

XXXI

ISPAHÁNI LAKADALOM.

Ha fekete szemű lányba
Szeret a' karcsú legény ,
Azt , a' rózsás Ispahányba ,
Mig várja , mint völegény :

Piros fátyollal van fedve
A' Menyaszszony' orczája ;
A' Tapsoló nézők' kedve
Virágot hintez rája ;

Ül , a' völegény' lovára ,
Megzendül az öröm zaj
'S indulván uj lakására ,
Elötte megy egy szép fraj ,

Ez a' lány' egész útjában ,
Tükröt emel elébe ,
Hogy édes boldogságában
Nézzen jelenlétébe.

Igy az örömnék házához
Érkeztén , hæv várással
Nyúl szerelme' rózsájához
A' Legény , főhajtással.

A' Völegénytől ölelve
Lépik pirulásába
A' Menyaszszony , lángal telve ,
A' kész külön szobába. —

Az ártatlan Gyönyörűség ,
Ama tükrös , vezér lány ;
Ez int , hogy a' tiszta hűség
Aranykori maradvány ;

Ennek hív , síma tüköre ,
Hogy az elmultért ne sirj ;
Ne nézz félve jövődre ,
Hív párodban mindent birj.

A' szolgáló Gyönyörűség ,
Ámbár most elől megyen,
Int , hogy a' jó Erkölcsűség
Első , 's gazdaszszony legyen.

XXXII.

BARÁTOMHOZ.

A' Megvetés, víz mészbe ; felindulást
Buzdit ; de győz majd a' hideg indulat.
Ércz oszlop egy nagy Fábíusz ; kis
Láng körülötte Minútziusznak

Haragja. A' nyelv befeketitheti
Gyakran ; de el nem dölyti, nem égeti
Nagy lélek' állandó, szerencsés
Végzetü kezdeteit. Barátom !

Ne mond irigynek, hogyha barátkozol
Múzsáddal : a' hir mardosa engem' is,
Alig hasadt bimbóbol édes
Titkom, epezte előre kigyó.

Ha énekedben Herkulesed dörög
Mindég ; Adónis nem mosolyog soha —
Komór erőt kellem szelidit —
Ugy fületem kezem elfedéndi.

A' Verselők' szép élete, oly nemes
Élőfa, zöld part' vára felett, hogy értt
Termése hullván gyors habokba,
Elviszik azt ezek a' hazából;

Igy úsz jelenlét' napjaiból jövő
Időkbe, külföld' népe közé, holott
Azon gyümölcsök' drága ízét
A' nem irigy maradék becsülli.

XXXIII.

A' VÍG , TÉLBEN.

"Az Órkán puffadt torokkal
"Magas cserfákkal , tornyokkal
"Süvöltözve küszködik ,
"S a' bástyákba ütődik.

"A' Telet kertembe hozta ,
"Puha hóval párkányozta
"Holdvilágos ablakom' ;
"De szép tüzemet rakom.

"Ha szemed' hinti hóporral,
"Rekeszszedki tüzzel, borral
"A' Telet tüzhelyedről,
"S Rövid jelenlétedről.

"Van méz, bór, kész eleséged,
"Szár az fád, jó feleséged?
"Ne búsulj! van eged,
"Hideg ellen meleged.

"A' Rosz feleség, zuzmára;
"A' Jó, a' ház' és szív' nyara;
"Ha az öröm mindég zöld,
"Hadd! legyen havas a' föld!

"Ha ma láthatnád károdát,
"Mely holnap éri házodat,
"Nem lenne rosszabb ennél,
"Be boldogtalan lennél.

"Legyen előre elfedve
"Az élet' bánatja, kedve:
"Ha öröm, a' mi ránk vár,
"Édesebb; könnyebb, ha kár.

XXXIV.

TERMÉSZETI VALLÁS.

*T. T. K: B: TOMPA JÁNOS. N. Enye-
di Th: Professzor Urhoz.*

Az égre, 's szívbe irott hit'
Fénye nem gyújt, csak melegít;
Nem sas ez, mely mérget nyelven,
Villámokat hordoz nyelven;

Hanem vidám békességnek,
Türedelmes szelidségnek
Galambja, mely leszálltában
Olajgot hoz szájában.

Nem tarka háza, pompája,
Sem szokása, sem ruhája;
Ez haragot, mint a' Görög
Rettentő Zeűsz, nem dörög;

Keseredve nem fenyeget,
Hogy pokollá tesz egy eget!
A' véték' eláradása
Ellen nincs özön csapása.

Nincsen ennek tiltott fája ,
Nem csábit próba almája ;
Nincs itt ártatlan kostolás
Után keserű lakolás.

Nem olyan , mint te Muhamed !
Kinek vér , 's láng kardod , könyved.
Hanem az ég' oly Angyala ,
Kinek két szivárvány vala

Két szárnya , hozzánk érkezte ,
Jézusunkkal ölelkezve
Barátságos ölelettel ,
És testvéri szeretettel.

Itt a' Szókrates' erkölcse
Szabadság' nemes gyümölcse.
Itt az öröm' kostolója ,
Nem lesz magának kigyója.

Hanem , e' mérges lappangó
Helyett, egy piros pillangó ,
A' Remény , körül keríti ,
'S a' halált is édesíti.

De az Istenség' napjába
Ne kívánj látni hijába,
Kinek joltévó sugára
A' Tisztes Róma' tornyára

Tud nézni éppen' oly szemmel,
'S azon édes kegyelemmel,
Mellyel a' köves Mekkára;
Ha, nem a' magas Káabára,

Nem is arany fonalokkal,
Hanem tiszta virtusokkal,
'S csak életedbe metzgetnek
Szavai a' szeretetnek:

Lehetsz palástos, kaftános,
Kalpagos, avagy turbános;
Lehet oltárod szivárvány,
Templomod porcellán', márvány.

XXXV.

EGY SZERENCSETLEN MAGYAR ÉNEKE.

"Megöszültem már keserűségemben ;
"Pásztori páltza reszket most kezemben ,
"Hajdan ebben — kard' villáma ége ,
"Mig szabad volt karom' nemessége !
"Most bú' fúvalma minden hang körülém ,
"Miolta e' Tatár határt kerülem.

"Édes hazámat el nem felejthetem ,
"Bár pogány földben gyepezett életem :
"E' Föld, kösziklával vállas Bután ,
"Itt kesereg sipom , juhak után ,
"Melyek most a' habos Buremputernek
"Füves partján körültem hevernek.

"Ha vérrel festett Dunánk eszembe jút ,
"Agg orcámrol töröl kezem meleg bút !
"Ez átkozott helynek rút Mongola ,
"Eggyetlen fijam ! — elmarczongola ,
"A' Duna' partján , hiv párom' ölébe ,
"S Neki is láncsáját döfé szívébe !

"Mint a' kigyók' Oriássa, kegyetlen
"Tigríst szorongatva öl: úgy szüntelen
"Kinozza ezt lelke' mardosása,
"Büntesse meg büne' számadása,
"S ha eljö az ítélet tüzes napja,
"Akkór egy villám örök lángba csapja! —

"Keljetekefel, jámbor juhak, veletek
"Megyek most a' bércekre, mig mehetek
"Sorsom majd az igaz mérő kézben
"Tiszta gyöngy lesz, ha most hever rézben;
"Nemes szőlő leszen majd a' bojtorján,
"S Édenbe hág a' napsugár lajtorján.

MÁSODIK KÖNYV.

F*

Kevés kell itt alatt, és
Nem sokáig, a' kevés.

*Goldsmithnek általam fordított
Balladjából.*

I.

*Mtsg. Gróf KEMÉNY MIKLÓS Ur ö
Nagyságához , ki előbb N. Aranyas Szék-
nek volt , most N. Maros Szék Fő Ki-
rály Birája , és a' M. Vásárhelyi , 's Sz.
Udvarhelyi Kol. Fő Kurátora.*

Hizelkedés , és rágalom egy nemes
Keménynek is nem volt soha fegyvere ,
Hálója sem , fényes szerencsét
Fogni , arannyas özön' zavarban.

A' Föld felett kék , végtelen útra kél
A' sűrű lombú tölgyről a' héjjazó
Sas ; áll kiterjedt szárnyain , 's ha
Esní akar , felemelkedőbb lesz'.

Nagy Ielkünek nincs késcdelem , töviss
Útjába ; elrug száz 'Sizifusz' követ ,
Mig sántikál a' Vád , az ifju
Pályafutó , ha elébe gördül.

Volt Víd örökké, volt Gara, Czillei;
Mindenkor is lesz', mig leszen érdemes;
De lesz' Szilágyink is, de voltak
Hős Mikolák, 's Gyerő, Fridrik ellen

A' kit nyomában nem követett soha
Irigy szem' és száj' nyíla; nem üldözött
Egy Ulrik is : nem volt Kemény az,
Húnyadi sem soha, Fóczion sem.

II.

*B. KEMÉNY SIMON' A' Fejér. V. Ad-
minisztrátora' árnyékához.*

Amott látszik Kemény Simon'
Kastélya, ligetes telke.

Nem untad volna meg, Tímon'
Embergyülölő mord lelke!

A' Világot, 's embereket,
Ha l. t. sz. vala tiz illyeket.

Szép ész, jó sziv, nemes erkölcs,
Természetes élni-tudás,
Ez tesz embert, lámpásos Bölcs,
Te éles elméjü, csudás?
Te gúnyoló, és te zordon!
Embert láthatál Csombordon.

Embert — oh! milyen egyenest,
Ki fortélyt soha nem koholt,
Embert, oly jót, a' mily eszest,
Ki nemzeti hévvel lángolt
A' Hazáért, az igazért;
Embert, nem fősvényt, nem pazért.

Ez, eredeti módjáért
Annál inkább tisztelődött,
Dicsőség' koszorujáért
Mennél kevésbé tűnődött:
Nyájas alázatossága
Által kedves volt nagysága.

Érzem én mejem' melegét,
Könnyes már orcám, kebelem —
Ah! nem éneklek én regét,
Mikor Keményt énekelem!
Elvesztők nagy emberünket,
'S vele sokan reményünket. —

Töltsd bé tiszted' igassággal ;

Édes jutalom ez maga ;

Adós háládatossággal

Néked a' világ' gazdaga ?

Adós is marad : maradjon !

Csak lelked örömet adjon.

III.

HARCZRA INDULÁS.

Indul a' lovas , páros sór ,

Üget egyforma lépéssel ;

Öszveelegyedik a' bór

A' szivben fanyar érzéssel.

Két felől zöld a' gabona ,

Piros mákvirág prémezi ;

Kivül vidám a' katona ,

De szivét bú környékezi.

Nem tudja, fiját látja é ?
Kit elhagya bölcsőjében,
Vagy hiv párja siratja é
Majd ötet özvegységében ?

Már mindég meszszebb hallatik
A' szivhasító trombita,
Már mindég meszszebb láttatik
Csákó, bokréta, bóbíta.

Tul van az erdőn a' sereg ;
Sok anya, feleség, mátká
Néz utánna, sir kesereg,
Zokog imátsága, átka !

IV.

AZ ÉLET.

Hírért, aranyért fáradozó, tüzes
Férj, 's gazda, a' nyár; vén nagy atyánk, telünk
A' szép tavasz, virgöntz leánya;
Gyermekes anya, az ősz, emennek.

Sok ifjunak lesz' hajnala, sárga hold.
Édes Bolondság! vagy keserű halál,
Vagy mérgezett bánat, betegség
Kél tavaszunkba, a' hol te ültetsz.

Ksénókrátesznek bölcs szava, érlelő
Meleg, Polémón ifiunak köves
Természetét megfinomítani,
Megnemesíteni vad oltoványát.

Pompás Arisztipp! csak kikapó, puha
Mértékletesség' mestere vagy, ha nem
Gyümölcsös a' példád; ha olvadsz
A' gyönyörű Telezilla mellett.

V.

HÁROMSZÉK.

Tornyos Háromszék' Országa!
Következőleg megyen
Keresztül erdön, hegyen
Nap' 's jó hir' világossága.

Barátságos Hunnussai
A' híres Átilának,
Hazánk' véghatárának
Ti lelkes Dardanelláji;

Nemes, nyilt szívű tenyészet!
Munkás, még nem salakos,
'S Bővkezü itt a' lakos,
Bár fősvény a' föld, természet.

Itt a' jó gazda vendégét
Nógatja, hogy: "Szeresse,
"Ne unja, meg ne vesse
"Ebédjét, és szivességét;

"Atyánkfiját, jer feleség!
Igy szoll: "lássuk jó szível,
"Kináljad valamivel.
"Jó embert látni, nyereség".

Mint tegnap vidám orczával
Fogadta, nyájas ma is;
Marasztja holnapra is,
Viszsa intvén poharával.

Bucsuzó induláskor is
Más faluba jó útat
Kiván, 's ujjával mutat,
'S mond: "Keresse meg másszor is:

"Jegyezzemeg a' kapunkat;
"Megbocsásson tréféért,
"S a' vékony vacsoráért;
"Ne kerüljeel házunkat".

Nem fizet az útas talért,
Reggel egy köszönete
Mind az, a' mit fizete
Házért, ételért, italért. —

Akár czukrus Jamaika
Légyen honnyunk, 's teritse
Czitrom, avagy keritse
Azt havas Kárpát, vad Rika;

Akár Quitó, melynek meje
Illatos Eliziom;
Lába fejr liliom;
De örökös hó a' feje;

Légyen homokos, köves, zöld,
Légyen bús Túzországa;
Kigyók' 's fókák' világa:
Mind édes, a' hazai föld.

Benned, kertes Tarabózsán!
Ha hever a' jó mező:
A' Tunyaság éhező;
Alszik a' Puhaság rózsán;

Gyözni, nehéz a' katona.
A' vendégi jóságnak
Helye, nem a' Világnak
Csuda Pekkingje, Londona.

VI.

KÉT BOROZÓ, JANCsó, ÉS KERÉKES.

J a n c s ó.

"Énekeljünk, jó énekes
"Kedves barátom, Kerekes!
"Édes viadal,
"Bór mellett, a' dal.

"Nem Lengyelnek, nem fanyarnak
"Illik, hanem a' Magyaroknak,
"Boldognak, 's nekünk
"Boros énekünk.

K e r e k e s.

"Kortyintsad a' piros Ózdit,
"Mindjárt vért, szerelmet mozdít:
"Ne kérdezd, Jancsó!
"Hányadik kancsó. —

"De rút elesni az útba,
"S Boros fövel bukni kútba,
Éljünk módjával
Ózd' áldásával.

J a n c s ó.

"Futnak a' gondok a' bortol,
"Mint a' méhek a' záportol.
"Diómat töröm,
Innom rá, öröm.

K e r e k e s.

"Az édes szerelem, és bór
"Közbe fakad a' sűrű sór
"Vers a' fejemből,
"És a' mejemből,
"Mint a' reggelnek harmatja,
"S a' nap' arany folyamata
"Alatt ezer ág'
"Bokrán a' virág.

J a n c s ó.

"Ha az élet nyom, keserit,
"A' bor felemel, kiderit;
"Ha bú ránczósít,
"A' bór pirosít.

"A' Rágalom, méreg, üröm;
"Én azt is békével türöm;
"Ártatlanságom
"Jó orvosságom.

K e r e k e s.

"A' Halál' képe , szörnyeteg ;
"De tölle csak a' rosszsz retteg ;
"Nékem is lesem ,
"De én nem lesem.

K e t t e n.

"De nem is kerülem soha
"Ötet hijába ; mert noha
"Boros hordóba ,
"Boros kancsóba
"Buvnám , a' halál
"Ott is megtalál.

VII.

AZ ÉLET.

vagy a' Magyar Anákréon.

Pohár , e' földi élet.
Most ebbe víz , 's virág van ;
Méreg , vegyítve mézzel ;
Majd ez , 's amaz külön is.

Ezen pohár , cserép , esont ,
Arany , ezüst , üveg , fa .

De boldog a' halandó !
Ha e' pohárba mindég —
Legyen ez cserép , üveg , fa —
Bor , és öröm piroslik ,
Megalégedés virágzik .

VIII. :

BARÁTSÁG.

Olyan a' jók' barátsága ,
Mint két fa' gyümölcsös ága ,
Szembe egymással
Néz kínálással .

Még a' szomszéd' kertjébe is ,
Útazók' ösvényébe is
Által hajladoz ,
Önként ingadoz .

Második Kötet. G

Két jó barát' útazása ,
Egy folyam' tiszta forrása ,
Mely a' magas kő
Hegyről alá jő ,

Önként a' lankadt vándorhoz
Árnyékos rózsabokorhoz ;
Az élet' dele
Nem éget vele.

IX.

*Mélt. G. BÉTHLEN GERGELYNÉ szül.
G. BETHLEN KLÁRA Ur Asszony ö
Nagyságához.*

Veszpáziánnak kurta imitt keze ;
Amott igen bőv és meleg a' pazér
Lukullusoknak marka , szíve ;
A' Takarékos, erős gyömolcsfa.

A' Szenvedőnek könnyei itt habos
Tengerbe, és ott csak havas, és köves
Kárpátra hullnak, vad szelével
Üzi ez a' panaszos sohajtást.

Egy joltévó szép Klára, olyan virág,
Melyben a' sírás változik éltető
Jótéteménnyé; ebből érik
Élet, öröm neked, özvegy, árva!

Elhulla kedves szép Birid' Édeni
Virága, és csak magva maradt neked;
E' magra ejtél könnyet, e' mag
Vajha! lehetne megint virággá! *

Hajdan magassan űlt Salamon' dicső
Tornyán, hatalmas Róma, kevély sasod,
'S egy rab leány, pompás Királyné!
Könnyeivel mosogatta lábad',

'S törlé hajával; mert maga is szabad
Volt és királyné egykor: ez a' kevély
Sorstol kapott kincsnek mivolta;
Ez te valál, puha Jérusálem!

---

* A' szép Kisasszonytól életében gyűjtött némely
virág magokat megtalálván a' jó anya, látám, né-
ma könnyeit hullani azokra.

A' Hól a' Bélusz' temploma tündökölt,
Ott mord orosz lány örzi ma kölykeit.

A' Régiség' nagysága így lesz'
Szánakozása az uj időnek !

X.

AZ IFJAKHOZ.

G. Ifj. BETHLEN JÁNOS *Urfinak a'*
Vallásban megerősítése. 1828. Aug.

Légy hiv virtushoz, valláshoz ;
Igaz, 's jó magadhoz, 's máshoz ;
Kövesd szived' szent törvényét ;
Abban a' virtus' ösvényét

Bé ne nőjje soha, soha
A' véteknek gyepje, moha.
Lelked' nemes bátorságát,
Hitben állhatatosságát

Sem reménység, sem félelem ;
Haszon, kár, vagy veszedelem ;
Térités, vagy hitegetés ;
Igéret, vagy fenyegetés ;

Sem hatalom, sem szerencse,
Soha félre ne rettentse.
Nekünk, édes szülédnek,
Tanitódnak, testvéridnek

Most öröm, 's könny van szemünkben;
Mert benned, zöld reményünkben
Látjuk az értt, bölcs hazafit,
Hiv barátot, jó atyafit. —

De mérgei a' példának
Hahogy majd megrontanának
Virágos egésségedben,
Erkölcösödben, értékeiben:

Bánat, 's könny lenne szemünkben,
Hogy megcsaltál reményünkben,
Jaj akkor sirva ölelnénk,
Hogy téged' benned nem lelnénk!

XI.

ÉNEK.

(*ugyan akkor.*)

"Mint a' harmat a' virágra,
"S mint örömünk könnyei:
"Hulljanak az ifjuságra
"Áldásid' kegyelmei,

"Oh! Ég' föld' Teremtője!
"Sziveink' ismérője.
"Életünk' tiszta erkölcs
"Légyen hitünknek gyümölcse.

"Kedves, jó gyermekeinkben,
"Ha meghalunk is, élünk;
"Élünk nemes érdeminkben;
"Földet éggel cserélünk.

"Külömböznek könyveink;
"De eggyeznek sziveink,
"Ha a' hit, elménk' virága,
"A' Gyümölcs, szivünk' jósága.

XII.

LENÉZÉS FEJÉREGYHÁZA FELÉ.

*M. Gróf id. BETHLEN ÁDÁMNÉ szül.
Gróf GYULAI KATA Asszony ö
Nagyságához.*

Távolról innen látom ezen magas
Szőlőhegyemről nézve, köröskörül
Még egy havas várban van Erdély,
'S már fityeregsz, te pacsirta, fecske!

Még halgatásban vár Filoméla, ő
Majd akkor ébred dallani csak, mikor
A' Gyöngyvirág, és rózsa nyílik,
'S kertbe megyen gyönyörű Johanka.

Kerek Hazámnak, 's mostan egészbe kék
Egünknek éppen hév közepén, reám
Néz a' nap: oh! hány ilyen Ország
Kellene, hogyha belé leszállna!

Bimbós tavasz van benn a' hazába ; zöld
Vetés között — megdobbanok , im ! fejér
Kriptát tekintek : hát hatalmad
Ekkora , néma Halál , közöttünk ?

Hogy/a' reményen félelem épüle ?
Jaj ! mily közel van félelem , és remény
Egymáshoz , és kápolna , kripta ,
Fecske , bagoly , közel estve , hajnal ,

Az ég alatt , e' büszke fűvény szemem ! —
Lesz é olyan hely , hol , ha öröm dalol ,
Sirtmozgató bánat' harangja
Nem veri félre komor szavával ?

Hol a' bog , és csont hajt örök életet ,
Hol a' koporsós álom után , hasad
Piros egünk , 's a' csillagoknál
Több szem , ajak mosolyogva nyilik ?

Ez hól , mikor lesz ? — sirni tudok veled ,
Felelni nem : megnémulok én is itt !
Hidjed , ne kérdezd , oh ! kesergő !
Balzsamod ez legyen uj sebedre.

XIII.

A' JÓ ANYA.

M. Gróf. B. BETHLEN SÁNDORNÉ
szül. B. KEMÉNY MÁRIA Asszony ö
Nagyságához.

Sokszor van oly ütközetben
Az anyai meleg szív,
Hogy a' kétséges esetben
Két harczos erővel vív;

Érezvén, mit tesz szeretni,
Késedelmezni, sietni
Egyformán helyes az ok;
Késni, egy óra is sok.

Rövid, és hosszú a' nappal,
Beteg, lánya városan,
Szembe a' hanyatló nappal
Ezért néz siralmasan;

Beteg fija , falujában ,
Az ifjuság virágában :
Bimbó még unokája ,
'S már a' halál' prédája.

Megyen : magános utjában
Sohajtoz imátsága :
Négy férjhez ment leányában
Él , szépsége , josága;

Sokasodnak unokáji ,
Örömcinek rózsáji ;
De közöttük a' bűnak
Sohajtási is fűnak.

XIV.

Öröm és serkentés, a' falusi Oskolák jobbitására nézve tett intézetért.

M. KATONA 'SIGMOND *Kormányszéki Tanácsos, és a' M. Fő Konzisztor. Elöl-ülője, M. B. NALÁTZI JÓSEF* *Kormányszéki Tanácsos, és M. Gróf RHÉ-DEI ADÁM* *Doboka V. Fő Ispány, Urakhoz.*

Szent czél, az embert megneemesíteni.
Kovacs 's göröngy közt hány nemes elme, sziv
Hever, falunk' útjába sokszor,
'S a' darabós, buta kőbe gyémánt!

Ha egy Kovácsnak nincs mivelő keze,
A' mely neveljen egy Telekit, Hazát
'S Királyt arany lánczal középpen
Tartani öszveköttötött arányban.

Hajdan Athéné' híres arany korát
A' nagy Periklesz' lelke eléhozá ;
Anakszagórá s nélkül, ő is
Lesz vala százada' szép csudája ?

Hát nincsen é ily csillag, Hunnia,
Egednek is ? Mig él neve a' dicső
Mátyásnak, él a' bölcs Vitéznek.
A' Nevelés, maga is teremtés :

Mátyás' virágát harmatozá Vitéz.
A' Boszszus ifjú Koriolán, mivel
Álczibiadessé miért nem
Símula ? Nem vala Szókratessé.

Hát oh! reményink' kertje, miért valál
Árnyékba eddig ? Mért vala csak hideg
Csillag, napod kék meszszeségben ?
Nem vala még Katonád, Nalátzid.

Nem Rhédeid, kit nem tuda még pazér
Idönknek ádáz lelke vezérleni,
Hogy tarka romlottság' törébe
Csalja, miként ma teszen sokakkal.

Sok a' Lukullusz; Fábriciusz kevés;
Kevés a' Haller; ritka Kemény Simon:
Panaszkodó, és kérkedékeny
Közt vagyon, a' megelégedő bölcs.

Nagy Férfiak! majd látni, öröm leszen,
Ha nézitek, mint hoz gyönyörű, nemes
Gyümölcsöt a' szép kert Hazánknak,
Néktek örök koszorút, virágot.

Nekünk remény, 's könny van szemeinkbe, de
Tiétek a' fény, a' hatalom, 's erő:
Hijába hull harmat, ha nem száll
A' Nap a' hervadozó hazára.

XV.

DÉCZEMBER.

Fejér kinézést mutat az ablakom :
Méjj halgatásban szunnyad egész napon
Álmos köd a' borzas hegyek közt ;
Bús kakasok' kukurigulása ,

Kedvetlen ének , 's rendre felelgető
Jel , hogy közelget görbe Karácsonunk ,
Mint egy Kozák , oly öltözetben ,
Földre lonéz ropogó jövéssel.

Irtóztatólag bödülle már ezer
Próbát , hogy egyszer a' sanyarú Telet
Örök hazájából kiűzze
A' haragós Kotopáksi Vulkán ,

A' Csimborassó' jég palotáiból.
De még , erősebb volt a' hideg , veress
Lángömlédesidnél , ijesztő
Dördületű csuda , Tungurágúa !

Ollyan közelről a' Telet, Udvarán,
És oly magasrol senki se látta, mint
Humbóld, az útas bölcs; leszállta
Egy hideg integetésre ő is.

Mérész halandó! hired olyan virág,
A' mely tenyészik még az örök havú
Jeges magasságon is, a' hól
Csak szigorú mohok éldegelnek.

Miként Tibetben egy Tisu Láma, ki
Édes tavaszszát a' gyönyörű leány'
Meleg szerelmének nem érzé
Még soha, élete' klastromában,

Hideg sohajtás' vad szele lengeti
Őszült haját: így élve magánosan,
Király, de boldog nem vagy, oh Tél!
Ősz', tavasz' íze, reménye nélkül.

XVI.

A' BÁL.

G. B. JOHANKA és POLIKA, 's MACSKÁSI POLIKA G. Kisasszonyokhoz.

Pattogatják a' hangokat
A' Tánczra hívó mivek,
Hevitik a' tánczosokat,
Gyúlnak az orcák, szivek.

Már megáradva omlanak
Sebess, kerek hangzatok;
Már figyelmezve hajlanak
Könnyü, gyors mozdulatok.

Páros karok egyesülnek,
Telik, nő a' hosszsú sór;
Kerek lánczokban repülnek,
Vér a' hév sziv, a' vér főr.

Tanitsmeg, Ámör, vagy Názó!
Mitévő légyen a' sziv,
Melyet-ily sűrűn rózsázó
Szepek' szeme lövel, viv?

E' Ház édesen csevegő
Ifjakkal , leányokkal
Tellyes , mint a' kék levegő
Énekes madarokkal.

Né! itt a' lányok' Florája!
Egy tavasz , öltözete ,
Ég tekintete orczája ,
Szép növése , termete.

Itt a' más , liliomnyaku ,
Pillangók , forgásai ,
Kerekded rózsaa jaku ,
Gyöngyvirágok , fogai.

Ott! ama gögös' kelése ,
Olyan , mint a' páváé ,
Már az első pár lépése
Előtt , hajol párjáé.

Miben áll legfőbb kelleme
Ama tüzes ifjunak ,
Mindjárt megtalálja szeme
E' gyors vigyázásúnak.

Második Kötet   H

Az , kitudja mosolygani
Elrejtett szépségét is ;
Ennek , epedés hallani
Csak édes beszédét is

Né ! mint pirul ez ártatlan ;
Táncza , még ingó kétség ,
Ismeretlen , uj, szokatlan
A' nagy világ neki még.

Ott az álló , fejér körbe
Lihegi az , a' hevet ,
Bé-bélopja a' tükörbe
Magát , 's magának nevet.

Nézd ! azt az arany pillangót ,
Tündéresen kíséri
'S mérkéli lába a' hangot ,
A' földet alig éri.

Itt áll egy : a' szerelemnek
Oly kettős gyümölcsei
'Csak Vénus' mejjén teremnek ,
Mint mejje két — kincsei.

A' szivárványban a' kéekkel
Egy , amaz' öltözete ,
Egyszerre ketten kérék el ,
Még nem is pihenhete.

Be kedvesen termett szája
E' fekete szemünek !
Kigyúl , mihelyt néznek rája ,
Arcza a' gyönyörünek.

Az , ugy szoll , mint a' vékony húr ,
Szép , 's kevély is , ugy látszik ,
Az atya ősz , gazdag , nagy úr ,
Nem vadász , nem kártyázik. —

Te csintalan , te eleven !
Veled soha , soha sem
Elégszikkmeg , bármely heven
Nézzen a' szerelmes szem.

Ez , lépésit futva ejti
Pirosló papucsában ,
Első szerelme , bár rejti ,
Látszik gyuladásában ,

H *

Olyanok pillantatai
A' Táncz' hanyatlásakor ,
Mint a' reggel' csillágai
Az ég' viradásakor.

Az, fejér rózsza : piros volt ,
De most sétál gyászszában ;
Mert szép völegénye megholt
Hoszszas mátkaságában.

A' csalóka tántzban Ágnes
Egy férfit elkap, 's vezet ,
Nem aranyat vonsz e' mágnes ,
Csak izmos vasat , rezet ,

Lassu , henger mozgására
Minden ülő 's álló néz ,
És a' hirtelen tréfára
Örömet tapsol sok kéz. —

E' fejér pantallonosnak
Teste tüzes ángolna ,
Az indulatos tánczosnak ,
Minden ezzel tánczolna.

Száz szem repdes szerelmesen
A' szép Johanka körül,
Mint mikor sok méh sergesen
Egy nyilt virágot kerül,

Élete' első báljában
Ö pirulva könnyeze,
'S most, második fársángjában
El van gyűrüzve keze,

Gyönyörű urfi ragadja,
Szép egy pár lesz belőlek,
Másnak senkinek sem adja,
Édes láncz, csókjok, ölek.

Kék a' szeme 'Su'sikának,
Kék lilium 'Su'sika,
Szép fekete, Polikának,
Most nyilt rózsa, Polika.

Ott, Eliza karcsu, magos,
Nem ugráló, jövése,
Mint a' holdnak a' csillagos
Egen emelkedése.

Mint, ha már tavasz éledez
Benn, Erdély Országunkan,
'S a' hó mosolyogva fedez
Telet még havasunkan:

Ugy ül az ifjuság körül
Éltes szülék' serege,
Szép gyermekeiben örül
Szívek' csendes melege. —

Egész deli tellyességben,
Éppen jó magosságban,
Ugráló eleyenségben,
Hasadó ifjuságban

Tündöklük amott Klárika,
Hófejér köntössében,
Kétágu piros pántlika
Repül vele léptében.

A' kívül beszél Klárika,
Több, mint gyönyörüséges,
Annak is neve, Polika,
Ha lenne lehetséges,

Hogy Vénus is megvakulna;
Oly szép tűz van szemében,
Hogy ettől, szeme meggyulna
Ujra, Ámör' kezében :

Remek, orczája, termete,
Táncza láng, nincs nyúgalma;
Amaz Ifiu, mellette,
Hengergő arany alma. —

Nézz már mindegyik' szemébe,
A' szépségnek jutalmát,
Melyiknek adnád kezébe
Ifju! az arany almát?

XVII.

A' VIG VIGASZTALÓ.

"Hajdan ezüst vederben
"Temetkezett Király, Úr :
"S Egy őszi szél kifutta
"Onnan is Ántipáttert :
"Bór kell ezüst vederbe.

"Mátyás Király menyegzőt
"Tartván, piros szökéssel
"Ezüst hordóbol ugrott
"Arany pohárba Bakhus.

"Egy ritka, jó Királyné,
"Mauzol Király' szerelmes
"Hiv párja, férje' hamvát
"Megivá arany pohárból,
"És hulla sűrű gyöngye
"Poharába, szép szeméből ! —

"Jóféle , drága Aszszony!
"Arany pohárba is csak
"Hideg hamu , a' hamu ,
"Ha kialszik abból éltünk.
"Bór kell arany pohárba :
"Emlékezet' keservét ,
"S Mérgét ez édesíti.

XVIII.

A' GONDATLAN' ÉLETE , TÉLBEN.

"Mint a' piros bór : ugy főr
"Ifju korunk , szerelmünk :
"De fut ugy időnk azomba ,
"Mint a' halas , habos viz.
"Korunk , borunk piroslik :
"Hevit borunk , szerelmünk.
"Mig hát fejünkre szállna
"Fejér telünk , szeressünk.

"Édes barátom! éljünk
"Gond nélkül, és örömmel,
"Szeretve, és dalolva,
"Mig életünk, 's borunk tart.

XIX.

AZ EMBER.

Zöldülni látott csak hat ezer tavaszt
Már eddig a' Föld, Éva anyánk? Mikor
Halmeg? Halál, a' változás? Ugy
Nékie is bizonyos halála;

Ugy, mint nekünk sok gyermekinek, kiket
Az ész, a' hit, kincs, góg különböz: te Föld!
Meghalsz, talám akkor, ha minden
Gyermekidet magad eltemetted.

Ne mérj jövődöt, egy arasz életű!
A' mennyit éltek bölcs Telekink, 's Hazánk'
Nagylelkü Kormányóssa, Bánfi,
Egy örök életed, annyit élni.

E' földi kettőst nagyra vezérelé
Egy égi Hármás: hit, szeretet, remény.
Jótétemény a' változás. Tél'
Álmaiból ha tavasz virágzik,

Kedves cserélés. A' keserű után,
Ízesb az édes. Most betegeskedel?
Mértékletes lész majd, 's vigyázóbb
Károd után, szerelembe, bórba.

Az, a' ki minden tagjaival beszél,
A' fürge, édes Franczia ifiu;
A' néma méltóságba ülő
Czifra Török; gyönyörű Görög fi;

A' törpe Kórják, mint ti Georgia'
'S Czirkaszsiának drága leányai!
Diemen' setét-kékes lakossi;
Vad Pe'serák, buta népe Délnek;

A' gyáva Busmány; nagy Patagon; nemes
Kevély Magyar: mind egy anya' gyermeki!
Nincs emberibb, mint, ezt ha érzed,
A' türedelmes alázatosság.

De síma romlást öltözik a' szerény
Természet' ép 's hiv' lánya, fehér kezek
Között, mosolygó tettetéssel
Csalni, hazudni tanul mitöllünk.

Hottentoták! jobb szívetek a' hideg
Hollándusénál, bár hajatok setét
Ébénfa szín', csillag szelidség
Néz szemetekből az orcza' éjjén.

Nálunk ma kényes, meg nem elégedő
Léontinánktól nem tanul a' leány.
Szilágyi Ersébet, se hősi
Porcia lenni, se Hipparéte.

A' költeménykék' ingere, Ifiak!
Titkon emésztő hévvel eret feszít:
Erdődívé, Bátor Opossá
A' tüzes Erbia nem nevelhet.

Tündér Kalipszók' kerteiben puhul
Sok ifju, honnan trombita, dob soha
Nem költifel többé, babéros
Kendefi lenni, Veres Toronymál.

Oktáviád sir, kék szemü, és szelid
Hiv párod othon, mig te tilalmosan,
Antoniusz, csélcsap szerelmes!
Egy Kleopátra után csapongasz.

Sir Hippáréte, hogy maga szép, 's egész
Lánggal szeretvén, a' gyönyörű, hiu
Álcziades, férje, házán
Kivül elosztani jár szerelmét.

Ott egy tudatlan kincseit őrizi,
Neyetve mást, mért költ nevelésire
Szép, 's jó reményű gyermekének,
Oh! fukar, oh! reszeletlen ember!

Önnön magának, sincs esze élnie;
Méltán ohajtják négy örökössei
Végső leheltét, melyből égő
Szomja kilángol arany kemenczén.

Kevély tudós eggy, únja azon dicső
Házat, hol a' fő, bár koronás, hajolt
Térd, a' hatalmas sas, galamb lesz,
Szent melegebe elolvad a' szív.

Ez, bánja későn, mért veve oly nagyon
Szép társat, oh! mert egy 'Sizifusz' köve
Lett már arany almája mejjén,
Tüske cziher leve rózsza-kertje!

Nagy czim maradt csak már az üres nevén
Ennek, 's olyan, mint a' füves udvaran
Egy öszveroskadt ház, galambos
Nagy kapu van csak előtte épen.

Pénzért az egyik; hivatalért eped
A' másik; ez hír' szomja miatt beteg;
Sokalja némely gyermekét; más,
Hogy neki nincsen, azért sohajtoz!

A' győzedelmes Sándor is azt hiszi,
Hogy Isten, addig, míg Babillonba egy
Siró harang ezt kongja, hogy csak
Ember, az ember, agyag, nem Isten!

Csak Kalliópém 's a' megelégedés
Azon kevéssel, a' mi elég nekem,
Tett gazdagobbá, boldogabbá
Engemet, ennyi sohajtozónál!

XX.

*Mélt. Gróf TOROTZKAI MIKLOSNÉ
szül. Gróf BETHLEN JÓHANKA ifj.
Ur Asszony ö Nagysága Eszterének ke-
resztelése. 1826. 4. Febr.*

Ha álmából serken a méh,
Van már tsős virág, 's töltésér :
Az uj pillangó, mihelyt éh,
Jó annya a' Föld, mint Czéres.

Harmatcsepp száll a' bimbóra;
Meleg kelet' fúvalmárol;
'S hogy szép is legyen, mint Lóra,
Majd a' nap is rá sугárol.

A' mézet, tejet előre
A' bölcs természet készíti
Magzatinak jövendőre,
'S őket így eleveníti.

Ha mosolygott, hogy felköltse
Az első embert lételre,
Készen várta már gyümölcse,
Ártatlan, édes ételre. —

Szerete ártatlanságod,
Mint lány, virágot nevelni:
Van már most egy szebb virágod
Csókkal öntözni, mivelní.

Vágyol? hogy a' gyors Arannyos,
'S Lassu Küküllő' mentében
Ne legyen szebb lányos, annyos
Léány, és anya, nemében;

Vágyol? hogy bár szép, 's jó lenne,
'S nőne szemérmes rózsává;
És, hogy magad élnél benne:
Neveljed hát, Johankává.

XXI.

*Mélt. Gróf Iktári BETHLEN DÖMÖ-
KOS Ur ö Nagyságához, ki most a' Sz.
Udvarhelyi E. R. Kol. egyik Fő
Curátora.*

Arany napot tart ősi atyád' keze,
Hogy el ne téveszd útatad a' Hazá'
Javára tenned, hattyus, ifju
Gróf! fejedelmi fa' egy virága.

Úgy halhatatlan lenni, hogy azt magunk
Szerezzük, ez legszebb örök életünk.
Áldozni természet', szerencse'
Szép adományiból Hazánknak,

Oly tiszta virtus, mely köszorutlan' is
Mind szivre szivről, majd a' halál után,
Mind, csillagos szárnyakkal, a' föld'
Fellegiből, halad égről égre.

Második Kötet. I

Igéret , és gyors tellyesedés , ez oly
Virág , 's gyümölcs , mely ifju mejet szeret,
Ennek hevében nyílik , érik ,
Egy rövid óra , tavaszsa , őszsze.

Él ős Atyádnak nagy neves érdeme'
Czedrussa , e' kék boltos egünk alatt
Lakók között ; nő és kiterjed ;
Bár feledés' vize ás alája ;

Él ; mert Klió' szent éneke öntözi ,
Olyan folyammal , méjj gyökeres tövét ,
A' mely folyam nem tompa kőből —
Szivből ered , 's fel , az égbe ömlik

XXII.

POÉZIS.

Marathon' véres füvein

Mi történt a' csatában :

Olpia' fővényein

Hallá , erös dalában ,

A' Görög , Simonidesznek ,

Miltiadések mint lesznek .

A' lángelme' piros fényre

Alatt szépen változik

Arannyá , pájad' fővényre ,

És vissza sugározik ,

Ha te hanyatlasz , fjadra ,

Midön könnyet ejt hamvadra !

A' Szalamisi Szorossan

Hány megholt Persa fetreng :

Eskilusz' versén hangosan

E' harsogó nagy tett reng :

Hamvában el így nem vesze

A' nagy Themistokles' esze.

A' kék egen elterülő
'S Toronyra piruló nap
Egy arany székében ülő
Xerxest hegyen miként kap,
Mint néz a' hajós tengerre
Kevélyen sok száz ezerre ;

'S a' mit vizre irnak ezek
Önnön magok' vérekkal,
Szivre vervén lantos kezek
Édes, és bús énekkel,
Azt, lefolyt idők' méjjéből
Halljuk a' Múzsá' verséből.

Koszorús Kisfaludija
Hazánknak, ha él vala,
Mikor ennek Húnyadija
Volt törhetetlen fala,
Nem keresnök ma hijában
Bölcsőjét koporsójában.

XXIII.

EGY JÓ ASZSZONYSÁGRA.

Egy jó férj' gyönyörüsége,
Nevelni, mint felesége
Házában szép leányokat,
Kertében szép virágokat.

Képei ifju korának
A' kellemes, jó anyának
Leányi, a' szelidségben,
A' Jóságban, a' szépségben.

Élő virág a' gyümölcsben,
A' szépség a' jó erkölcsben.
A' szelid galamb' leánya
Maga is galamb, nem kánya.

Szemének, szive' vallása,
Mint a' hold, ezüst lámpása.
Szeretetre, tiszteletre
Méltó, első tekintetre.

Milyen nagy, a' nyájasságban!
Milyen nyájas, a' nagyságban!
Ez Aszszonyságod, Dáczia!
Egy mostani Szulpitzia.

Az nemesit, a' mi saját,
Nem vetem arany almáját,
Az igasság' mértékébe
Az érdem' üres helyébe,

Az édes hízeltetésnek,
Nem gyümölcse a' szerzésnek,
Csak a' természet' kegyelme,
A' szépség, és a' szép elme.

XXIV.

A' BÖLCS, ÉS POÉTA.

A' Tudós' könyvtornyainál ,
A' Bölcs' egy jó órája ;
A' Dús' arany narancsinál ,
A' Költő' versrózsája ,

És egy öröm' lilioma ,
Mindörökké többet nyoma
Az ész' jó mértékében ;
Ez életnek kertében.

Szép' 's hasznos' tenyészetének
A' Bölcs , vidám barátja ;
Könnyen folyó életének
A' Gond' köve , nem gátja ;

Bölcsője , szép virágoknak ,
Kertje ; háza , szép lányoknak ,
Drága illatja , híre
Megy ezeknek meszsziire.

Kies, oh Múza! két Búnod:
Hát nem poétai? szolj!
Te! a' ki itt élni únod,
Hól egyik Küküllő foly,

Arany halat, te patvaros!
Hordjon neked a' gyors Maros;
Azt nem ad a' Poéta:
Kell é egy versbokréta?

XXV.

SZÖKŐ KÚT, FEJÉREGYHÁZA ÉS HÉJ-
JASFALVA KÖZÖTT.

A' Joltévőnek, a' kire
Mútat ezen ugró kút,
'S a' kihez vezet ez út,
Tovább él, mint ez, jó híre.

Gróf Haller János' jóságát,
'S Emlékezete' virágát
Öntözi annak áldása,
Kit enyhít e' viz' forrása:

Nem foly az , mint ez , lefelé,
Hanem mindég az ég felé ,
És az útas' szivéből
Ered , nem hegy' kövéből.

XXVI.

SZÜRET. 1827.

Szép a' búcsúzó esztendő ,
Mikor vigan szüretezünk ;
Szivünk ó bartol örvendő,
Uj örömet szaggat kezünk.

Édes , szorgalmunk' gyümölcse,
És a' gyümölcs' áldott leve,
Kedvünket énekre költse
A' szüreti öröm' heve.

A' mi kékellett még tegnap
Fürtös , nehéz gerezdeken ,
Azt pirossan önti a' csap
Ma minden szőlös hegyeken.

Inneptelen ősz; mostoha
Ott az Ország, a' hol omló
Bórpatak nem csörög soha,
Karót kerül csak a' komló.

Nálunk Bachus' szeme, borán
Csillog megelelésében,
Nem néz ő olyan szomorán,
Mint a' Világ' özönében,

A' Föld' utolsó embere
Hegyről nézett hajdan alá,
A' keserü büntengere
Hogy a' földet mint befalá!

Az elcsábitott Szemele'
E' szép szemü Fialja,
Vénus ölelkeztén vele,
Bérczen ülve, látja, hallja,

Mint zugnak a' mustforrások;
Ott, némelyek ebédelnek;
Amott húrost lönek mások;
Itt vigadva énekelnek;

Ez a' sárgálló erdőre
Mutat 's hajit szőlőszemmel ;
A' múltra és jövőndőre
Bátran néz az , boros szemmel.

A' Békesség' ellensége ,
Márs , nézi és irigykedik ,
Hogy az Istennék' szépsége
Szép Ifjútól melegedik ;

Forr , mint a' tűz pirosborban
Mig elaluszik haragja ,
Irigy méreg a' Komorban ;
Ámor jó izün kaczagja ,

Ámor né minn mesterkedik ! —
Hatalmas ő , Márstól sem fél —
Keze között nevedik
'S pirossúl a' szőlőlevél ,

Egy szivárványos hajlékot
Emel , 's hamissan húnyorit ,
Két édes titkot , játékot
Ilyen sátor alá borit. —

Nyolcz száz huszon hétben Czéres
Megszomorita, megcsala;
De a' karika-czégéres
Bachus jól megvigasztala.

A' nap' tüze erőtlenül;
Hull a' diófa' levele;
Ágai közt szünetlenül
Fü keresztül az ősz' szele.

De kedvünk sima, gondatlan;
Ne tégy ránczos ítéletet;
A' mig homlokod ránczatlan,
Használd te is az életet.

Mikor az Isten bővkezü
Az aratásban, szüretben,
Ember! te se légy szűkkezü
A' joltévő szeretetben.

XXVII.

TAVASZI VIOLA ÖSZSZEL.

Ezen kedves őszi korban
Tavaszi kék viola
Nyílt másodszer e' bokorban,
Jó illat terjed rola.

Őszi kikeletében is
Kellémes', eleven ő.
Életünknek őszében is,
Ha vidám; uj tavasz nő.

A' szerelem' forrosága
Bár meg szűnik égetni,
A' házosság' barátsága
Nem szűnik meg éltetni.

XXVIII.

HAZAI FÖLD.

Előbb csak egy fánn , 's csak hamar a' veres
Tornyon köszöntél, Csejld, hegyes, és Hazám !
Téged' sok esztendök után ma
Látni jövék meleg indulattal.

Némán beszéllek gyermeki tettimet ,
'S játékimat már agg , de azolta még
Gyümölcsözö körtvély' 's egyéb fák ;
Könnyes öröm , 's titok , a' mit érzek !

Ifjit hazánknak még komor öszsze is :
Hát most , midön ily énekes a' mező ;
Kékellik a' menny ; zöld az erdő ? —
Hát az is , a' mi legédesebb , fáj ? —

Rollad , cseresznyés hegy , mi emelkedik ?
Most lágy sohajtás lengedez ; és pirul
Majd szent mosolygás ; ettől orczám
Felderül ; és mejem olvad attol.

Ott! a' romános bikkeseken nyögött
Azon legelső gerlitze, mellyet én
Hallottam; itt! ugrála fürge
Sárga rigó, piruló gyümölcsen.

Ah! akkor én is sárga rigó valék!
Epret, cséresznyét csípkede kis kezem;
Azt hittem akkor, minden édes,
A' mi piros, az egész világon:

Azt hittem én, hogy, mint az eper, virág:
Öröm, haszon, kár nélkül, az életen
Keresztül, együtt lesz' örökké,
Rágalom' és panasz' íze nélkül.

Itt! egyszer alvám; ott akarék bogáncs
Korró' kehelyből inni elébb vizet,
'S egy szép leányt látek azomban
Rám mosolyogni piros szemekkel:

Emlékezem, mily bájos italt ada
Olyan pohárból nékem az ő keze,
Mint e' virágnak kék harangja; —
Múza, te, oh! te valál azon lány! —

Azolta minden szép tudományokon
Által repültem gyűjteni jót, nemest ;
De a' való édest, azok közt,
A' te virágaidon találtam.

Azolta látám, tarka hízeltetés',
Édes hazugság' kertjeiben, miként
Erölködik sok napraforgó
Esztelenül nagyokat követni.

Láték fenyőfát állani nagy torony
Mellé, 's irigylé, hogyha nem ő reá,
Hanem csak a' szomszédra szálla
A' koronás fejü hír, dicsőség.

Látám, magát és székit elébb elébb
Miként taszítá sok papagály, 's igen
Sokat beszéllő fecske, külföld'
Czifra szokásait emlegetve.

Mellette láték egy nemes, egy Magyar
Szőlötövet, mely hajlani kész vala
Illó szeméremmel, ha bár kék
Lánykamadár, tetejére szálla.

Hallám, miként sir, nagy palotákba rab
Kánári, sorsán, hogy szabad életet
Ezüst kalitzkában nem élhet;
Mig Filoméla dalolt a' hársfán. —

Ültess korán, jó ifiu! érdemet:
Az embereknek szíve ugyan kopár
Köszikla sokszor, melybe ültetsz;
És az irigy, nevedet mohozza:

Árnyékkal elféd szük feledés falún
Húnyik virágzó érdemed, elkerül
Fényes szerencséd' napja? édes
Jutalom, érdemed' öntudása.

A' részrehajló, pártos, erőszakos
Kéz a' kezedből elragadá igaz
Jútalmodat; de a' dicsősség,
Hogy te nyerédel elébb, tiéd ez.

XXIX.

EGY ÁRTATLAN BAB' REMÉNYSÉGE.

A' magas napot elzárod
A' rab' méjj tömlötzből ;
Nem a' reményt ; nincsen várod ,
Ezt kizárni szivéből.

Ha fenyeget oly gorombán
Lakat' 's porkoláb' hangja ,
Mint egy durranás a' bombán :
Kondul a' hit' harangja ,

'S ezt kiáltja a' kék égnek :
"Ez a' fogoly ártatlan !
"Rágalma az irigységnek ,
"S a' vád bizonyítatlan.

"Az élet útabba követ ,
"Tórt , vagy tövisset hintsen :
"Ha üző vétke nem követ ,
"Megütközésed nincsen".

XXX.

ERDÉLY.

A' Nap nekünk oly királyunk
Aldott kis Országunkban ,
Hogy kies föld' és égtájunk
Városan és falunkban :

Sem holt-feledékenységben
Nem hágy ő soha minket ;
Sem perselő közelségben
Nem bántja szemeinket.

Ha narancs nem arannyozza
Erdeinket , lángorkán
Hév köszirttel nem pofozza
Tornyunkat , Vézuv' torkán.

Óriás kigyó , Múamba ,
Nem forgat itt csolnakat ,
Csolnakost ölni , folyamba ,
Nem fojt mezön juhakat.

K *

Tubarózsák, tulipántok
Ha rétünken nincsenek,
Hiénák és éléfantok,
'S Tigrisek sem küzsdenek.

Oly öröm' édes ártalma
Után nem kapkod a' bölcs,
Hol szárnyas gyék, 's gránátalma
Azon eggy fánn a' gyümölcs.

E' tiszta forrásos dombú
Erdély, nem forró Bilma,
Sem strutzok' tanyája, Dombú;
Nem lepi Tatar' nyíl ma.

A' tenyésző Guinéában
Egy ketskét négy gidója
Kísér ugyan; de nyomában
Jár száz farkas' csomója.

Terem é ott, hol a' gójás
Szénegál' homokjain,
Önként sül a' gyöngytyúk' tojás,
Rózsa, a' szüz' arczain?

Ontani az ártatlan vért,
Viszünk mi hajón fegyvert?
Késért, kardért, arany porért
Adunk, veszünk é embert?

XXXI.

EGY POÉTÁHOZ.

Nem rijjadó csendességgel,
Szembe a' csillagos éggel
Alügyék bár fürtös gubán

Atyád, édes énekelő!
Mint a' szép forrást lövelő
Folyam, ama halas Kubán.

Kaukázus' gerinczében
Ered; de kigyós mentében
Majd partját virág prémezi:

Igy, a' kevély most nemedet,
És ismeretlen nevedet
Bár megvetéssel nevezi:

Örvendj; mert nem egy ostoba
Nádas váru, büszhödtt tóba
Visz időd' mulandosága;

Hanem oly tavasz' kertjébe,
Hol, mint mindég ifju Hébe,
El nem hal híred' virága.

XXXII.

ANÁKRÉON.

"Tudom én, hogy én is egyszer,

"Halál! tiéd leéndek.

"De még piroslík orczám,

"Mint a' bor a' pohárban ;

"Most még heves, mosolygó

"Szerelem ragyog szememben ;

"Egy nyári rózsa ez még,

"Melyben tüzellik a' nap.

"Kérlek tehát, ne zörgess

"Az ablakomba, kérlek! —

"Közel ne jöjj; külömben —

"Poharam' kezembe látod?

"Boromat szemedbe öntöm!

XXXIII.

A' halál, a' férfiuságban : vagy : VAJI
ELEK ; SZASZ JOSEF B. Thecar.
és MÁTYUS GYÖRGY M. Dr.
M. Vásárhelyen.

Ezen palotás uttzában
Holtmeg három ifiu
Sokat ígért férfiu
Éppen az élet' nyarában.

Szembe néztek Váji Pappal
A' népnek sokasági ,
Mint a' reggel' virági
A' hegyre kiállott nappal.

Árnyékában ez ákásznak,
Melyet könnyünk ültete,
Gyepes emlékezete
A' szelid , kellemes Szásznak :

Él szivében kinek, 's hánynak
Ö, kinek édes dala
Élete' mássa vala?
Egy néhány ifjunak, 's lánynak,

Mig a' kedves Mátyus virult,
Balzsam lett, ha kötözött,
A' méreg, keze között,
'S a' halál életté pirult;

És beteget orvossága
Midön nem enyhithete,
Gyógyított tekintete,
Orczája' nyájas virága.

Sokan korán meghalának,
Kik sokat éltek volna,
Ha élne, 's orvosolna
Ö, kit sokan siratának!

Ha a' halál nem rabolna
Oly hamar hatalmával,
Ilyen három fijával
Minden város díszes volna.

XXXIV.

*Ó esztendő' utolsó estvéjén 1824. Gáldon
M. L. B. KEMÉNY LÁSZLÓ Ur
ő Nagyságához.*

Egy Nap helyett, hány csillagnak
Mozgó szemei pillagnak!
Túl ezen rövid életen,
Mely lesüllyed enyészeten,

Több ezeknél az esztendő,
Melyet számlál a' jövődő,
És ígér a' piros remény,
Gáld' Ura, oh nemes Kemény!

Mely a' haldakló szem körül
Lebeg még egyszer tükörül.
Ha ki aluszsuk a' telet,
Több ég nyilik, több kikelet,

Mint, egy földnek virágai,
Mint, egy égnek csillagai.
A' mit itt az ész nem tuda,
Az ott többé nem lesz' csuda:

A' mit itt Plátó meg nem fog,
Mert kékellő titok, szent bog,
Ott útunk' arany sinora
Abbol bomlik, 's vezet jóra.

Ha itt a' bűnnek földjébe,
Még éretlen kezdetébe
Virtust vetett az akarat,
Ott majd boldogságot arat.

XXXV.

DÉL.

vagy az Útas.

Lengedezve reszketének
Azon fánn zöld levelek,
Hol enyhülést keresének
Kis madarak, lágy szelek:

A' méhek' zúgó zápora
Zengett, de nem láttatott;
A' virágok' sárga pora
Egyről másra szóratott;

A' felhő' szilállt pamutja
Csak néhol fejrüle ,
Bizonytalan helye , utja
Keskenyede , terüle.

Ég , föld , hegyek meszszeségben
Már egymást érdeklik ,
'S egyforma meleg kékségben
A' látást beszínelik.

Magas füstoszlopat húza.
Az ég az erdők között ;
A' hajladó , zsenegés búza
Sárgállásba öltözött.

Hogy le dülék heveredve ,
A' nap delen tüzesült ;
Vén diófámnak , terjedve
Árnyéka északra dült. —

Felébredék : 's már keletnek
Fordult a' fa' árnyéka ,
A' nap pedig enyészetnek ;
Sütött tűzfolyadéka. —

Aldott vagy te , édes Remény!
Utam , hogy ily jelt láték ,
Már nem hoszszu , már nem kemény ,
Enyhít a' kedves játék.

Ha egyik kezed estvére
Mútat , a' más keletnek
Mútat , rózsás reggelére ,
Hegyén túl ez életnek.

Ha hűnyik is az illatos
Öröm maga , árnyéka
Oda hajlik , hol harmatos ,
Egy uj öröm' játéka. —

Sirján hív feleségének
Egy férj amott kaszál — sir ,
Ott temeti életének
Örömét a' füves sir.

'S Te , oh Remény! a' levágott
Virágoknak helyébe
Ültetsz egy olyan virágot
A' férj' sebes szívébe ,

Melyet bár forró harmatja
Mos szemének, elhalást
Nem szenved színe, illatja —
A' piros Vigasztalást.

XXXVI.

AZ ANYA.

*M. Gróf. B. BETHLEN FERENTZNE
szül. G. BETHLEN KÁROLINA
Asszony ö Nagyságához.*

Mihelyt a' léány anya lesz,
Éz benne nagy változást tesz,
Itt lesz az érzés' hajnala
Már az értelem' nappala.

Itt rózsás Elizioma,
Gyümölcsös kert leszen már;
Már az öröm' lilioma,
A' haszonnak helyén, kár.

A' kevélység' rózsájából
Lesz a' szelid viola;
Szerelme' pántlikájából
Nevelői lágy pola.

Most a' piroslo ruházat
Már szemérmes, kék alázat;
Gerezdes borostyánból nő
Itt sok gerezdű szőlőtő.

A' bizodalom és kétség,
A' félelem, és reménység,
A' mosolygás a' siráshoz,
Közelebb vagynak egymáshoz.

A' szerelmes, gerlitzei
'S filemilei nyögés
Most a' háznak gyermekei
Közt, galambi gyügyögés.

A' nemes Kornéliának,
Szép, 's szelid Károlinának
Már most legdrágább gyöngyei
Kedves szép 's jó gyermekei.

A' forgandó időtelés
Után , a' gondos Nevelés
Mivelni fog majd ezekből
A' földön görgő gyöngyekből

Sas fejet , arany koronát ,
Fedezni Nápoléonát ;
Vagy oly arany páltzás kezét ,
Mely fél földet forgat , vezet ;

Vagy Szilágyi Ersébetnek
Ölén , a' Magyar Nemzetnek
Dicsekedését , Mátyássát ;
Vagy Jó'sefet , ennek mássát.

XXXVII.

A' HÁZASSÁG.

*Házassági öszveköttetésekor a' gyönyörű
MACSKÁSI POLIKA G. Kisaszszony
és M. TÚRI JÓZSEF Urfinak
27-dik Sept. 1829.*

Eljött, édes várakozás
Után, ma az édes nap :
A' gyűrűs ajándékozás
Szívet köt; hitet a' pap.

Pillangóbol méhet csinál
Az ifju' házassága :
Sűrű gyümölcsökkel kínál
A' szorgalom' virága.

"Adja Isten, hogy lehessen
"Oly boldog, mily szép, e' pár !
"Rózsái közt ne nőhessen
"Töviss, megbánás, vagy kár.

XXXVIII.

A' NAGYLELKÜ EMBER.

A' Bölcs, 's nagy el nem tántorodik soha
A' virtus' utján; bár követ, és arany
Almát, virágot hints előtte,
Gyors Atalánta, család Szerencse!

Mint hajdanában a' heves, és kevély
Kámbízes: állalódd gyönyörű fiját,
Titkos barátodnak; barátja
Ő az igaznak azért, de nem fél.

Szakaszdkki, hirt, pénzt szomjuhozó Fejünk
Rákótzai, bár a' szép anya' Váradi
Borbára' megdobbant öléből
Őt tavaszú hasadó virágát,

Első gyümölcsét, 'Sófia kisedét;
'S Jobb' mutatóddal bár fenyegetsd, hogy ezt,
Az édes attyát tántorító
Ágyud elébe kötöd kilőni:

A' Búni Bethlen' lelkesedett meje
Bátrabb 's erősebb , mint haragod ; csupán
A' köz haszon , tisztába' égő
Czél , szabad útaiban felette. — (*

Látom magassrol , mint tipeg ott alatt
Tornyos falukban , 's városokan ama
Jól lenni vágyó nép , halászván
Síma arany halat , a' szerencsét.

Im ! fecskeszárnyan győzedelem , remény
Tenger felett leng : a' Navaríni Hős ,
Kodrington , annak sós terében
Nagy nevet ott arat , és irigylést.

Gondatlan élet' folyama öntözi.
Kertjét amannak , tarka öröm repes
Körülte : őszít eggyet a' gond :
Más , hideg őszszibe is piroslik :

---

*) I. G. id Bethlen Imré Ur Excl. II. Rákotzi
György' ideje , czimü Munkáját.

Ez, ifju még, 's nem szíve, az ész ura,
Dicséri minden, kellemetes, felyül
Tud lenni pillangós szerelmén,
'S híg örömin, Haza' szép reménye.

Ött egy, kevésből gazdag is, és tudos:
Van híre egynek, 's érdeme, és esze,
'S a' mért sohajt más, pénze is van,
Csak fija nincs, kibe' élni kíván.

Amaz, felosztván napja' szakaszszait,
Dús, joltevő is, költ, szerez, és vezér
Sinórba' füzött csillag, a' rend,
Ennek ügyes, kerek életében:

Ez, énekével lelkeket orvosol,
Két virtus addig nem hal el a' keze
Között, a' míg meggyógyul egy bűn,
Nem keserű szava, nem tanácsa.

Mig él, emennek vén fukar a' neve;
Mert a' világ nem tudja, milyen nemes
Vég, és titok van rejtve szivén,
Holta után leszen ez nagy ember.

Bár Vármegyéjén, szűk köre' fénye, az,
De századában mégis alatt marad,
Sirod leszen, bölcs! majd virágos
'Sámolyad, a' koszorút felérni. —

Ki már a' boldog, kérded, ezek között?
A' boldogító: nem pedig az, ki fenn
Bársonyba' ül, 's vér foly alatta,
'S kardja után, temető, hazája.

XXXIX.

A' KÖLTÖZÉS.

T. T. HEGEDŰS SÁMUEL Kolo'svári
Professzor Urhoz. 1829

Titkos sohajtás, könnyezés,
Minden helyről, a' költözés,
Melyhez hozzá édesedtünk,
Bár ott is néha szenvedtünk:

De édes a' kötelesség
Annak, kit a' köz kedvesség
Életében kísér, és hív,
'S Emlékezetéhez is hív.

Te Országunk' közepében
Élsz újra népes körében
Bámuló halgatóidnak,
Számos látóगतóidnak.

Én inkább halgató, néző
Vagyok, az eget csipkéző
Piros felleg alatt, a' hól
Legtöbb filemile dalól

Most csörögve, majd csattogva
Éjfélíg hajnaltól fogva,
Ha fejlik a' zöld Természet'
Keze közt minden tenyészet.

Enyimek e' hangos dallók,
Kiket én pénz nélkül hallok;
Fáji felett az erdőnek
Mennyi szép csillagim jönnek!

Bársonyon , vagy gyepen ülünk ?
Melyik boldogabb közülünk ?

A' ki megvan elégedve ,;
'S több a' jó , mint a' rossz kedve.

XL.

*Nyári reggel , nap' kelése és a' tellyes
hold enyészésekor.*

Kél a' nap , haldaklik a' hold :
Ama sáppadt , és piros fény ,
Melyet két hegy temet , 's felold ,
Olyan , mint a' halál , 's remény.

Hogy egész föld hallja , lássa ,
Int minden makacsot , kábát ,
A' Hóld' álló Óriássa ,
Merőn szegezve jobb lábát ,

Most , midőn a' napra ugy néz ,
Mint egy nagy természetű vitéz ,
Mint hajdan Szilágyi Mihály ,
Ha parancsolt Mátyás Király ,

Int mindent a' tiszteletre,
'Törvény' és rend' szeretetre,
Hogy, ha nagyobb kezd jelenni,
Alázatos tudjon lenni. —

Kevés hazafi', 's katona'
Lelke oly nem irigy, 's nemes,
Hogy, bár jútalma korona
Lehetne csak, oly érdemes,

Mégis inkább akar hadi,
És polgári szép hírével
Ugy maradni, mint Húnyadi,
Koronátlan érdemével;

Vagy magát úgy hátra vonja,
Mint Kapisztrán, mihelyt Honja'
Legnagyobbik embere szól,
'S annak helyet adva hajol;

Szent Királya, szent Törvénye,
Szent Hazája, melynek fénye,
Ha látja, hogy nagyobbodik,
Maga önként lesz második.

XLI.

A' Tudományok' virágzását elősegítőh. Mlt.
L. Báro RHADÁK ISTVÁN Urhoz, a'
Szebeni Tr. Fő Curatorához.

Mások dalolják azt, ki felégete
Aldott mezőket, 's könyvpaletákat, és
Ártatlanok' vérével oltá
'S könnyeivel hadi gerjedelmét:

Az én kiömlő lelkesedésem oly
Bölcs joltevőknek fűz koszorút, kiket
Méltóknak ítéel élni; szentebb
Láng melegit dalolásra engem'.

A' mit sok éltés zár, vagy az ifiu,
Édes bolondság' vétkeiért fizet,
A' józanobb bölcs abból áldoz,
'S Oskola' attya, Kis, és Rhadák lesz.

Alczi biades lenni, teraj tad áll?
De Szokrates lesz, csak hogy akarj, te is:
Nem szerzemény a' testi szépség:
A' Tudomány, kereset, 's az erkölcs:

Nagy nem , teremtő elme , nem érdemed :
Sok bölcs atyáról léha , bolond fira
Száll rendre a' ház , kézre kézről :
A' mi tiéd marad , a' becses hir.

Tettél nemest ? ugy nem rövid életed ;
Megédesítéd általa létedet ,
'S hosszabbítottad ; nem betűs kö ,
Szives öröm nevezénd , ki voltál ?

Sok csendes élet , vége felé nagyobb ,
Ugy , mint a' Vénus' csillaga télbe , ha
Hanyatlik a' hegycsúprol estve
A' nap után , pirul és nagyobbúl.

A' Joltévőség , fényivel égető
Tükör , te fősvény , kis szemeidnek , és
Ezért dicsőség' szomjuzónak
Mondod az emberiség' barátját ?

Kigyós Irigység , Rágalom ! árthat é.
A' drága gyöngynek a' ti marásotok ?
Hát a' szemérmes Virtusokra
Szentelen öltözetet ruháztok ?

XLII.

BÚCSÚ A' MÚZSÁTOL.

Egy homálybol más boruló homályba
Lépdegel gyakran ez a' hold, az élet,
Most egész, fél, majd apadó reménnyel,
Mig elenyészik.

Oh! de nincs oly bú kerek életünkben,
Nincs olyan kétség, keserü titok, gond,
Melyre olvasztó szavad édesítést
Adni ne tudna.

Bal kezettel kék szemedet törölted,
'S könnyeim közzé a' remény' virágít
Hintezé jobbod, ha kitudhatád, hogy
Búmba leültem.

Sajnosan végzem, gyönyörü Barátném!
Lantos útolsó dalomat, de mégis
Boldog érzéssel, melegen sohajtva
Vér, dobogásom,

Csendes éjfélkór a' harang' tilalma ,
Bál után , bús hang szeretők' fülének :
Igy veszek búcsút ma tetülled én is ,
Végköszönettel.

Gazdagok , bölcsek , hivatalba elsők
Mind lehetnek , kik velem egyidősek ,
Boldogabb , mint én , tagadom , hogy egyis
Volna közöttük.

Kostolék én egy nemesebb gyümölcsöt ,
Kostolám én is , veled , e' halandó
Roszszakon fellyül , örömét az édes
Elkeseredésnek.

Sok piros , sok kék örömek' , kevés zöld ,
Sárga hasznok' szép helye , Lányka , kerted ;
Olyan élet foly közepén keresztül ,
Mint az arany Kór !

Általad nyertem helyet én , ha nyertem ,
A' dicső Hír' szent szigetébe , hol nincs
Gazdag egy is , nincs koronás , se csákós.
Csak koszorús fő.

Mert arany páltzát, koronás hatalmat,
Biboros bölcsős születést, keresztet,
A' kevély Sors is szabadon tetézhét
A' kire tetszik:

Lám de, Természet' piruló Leánya,
Múza! oh! mint ő, te hatalmasabb vagy',
Pindaruszt formálsz az agyagból, égi
Szent tüzed által,

Néki, villámos sasod ellen, ádáz
Sándor! egy házán tipegő galambja,
Oly paizs, mely azt, nem eresztí szállni
Házfedelére.

A' taréjosból, lehet a' Szerencse'
Udvarában, egy csuda szép Manúra,
Páva szajkóbol; de te, Kalliópe,
Megteszed azt is,

Hogy, ha egy erdős falu' gerliczéje
Fólyamodban megferedett, 's ivutt, majd
Ifju lángjában Filoméla lészen,
Vagy maga 'Safó!

FOGLALAT.

ELSŐ KÖNYV.

	Lap.
Halhatatlanság	5.
Isten' létele	8.
Poétai élet	11.
Megelégedés. Pirul a' hajnal 's a' t.	13.
Jó Aszszony	15.
Nagy és joltévö Aszszony	17.
Magyar Hősök	21.
Érdem' koszoruja	26.
A' Szerencse	29.
Csillagos ég	31.
Jó Gazda	33.
Szelidség	37.
Türedelem	38.
A' Virtus : vagy : Szegény Nagy ember	40.
Nagy ember	43.
Vigasztalás	46.
A' Bölcs	47.
Gróf Teleki József' emlékezete	49.
Egyenes Biró	51.
Az Elölülő	54.
Elcsábitott leány' megbánása	55.
Poézis	57.
Poéta	59.

	Lap.
Isten - - - - -	60.
Nagy és szép elme - - - - -	62.
Halandóság - - - - -	64.
Irigység, rágalom - - - - -	66.
Kazintzi Ferentz Urhoz - - - - -	68.
Nemes János Urhoz - - - - -	69.
Bachus - - - - -	71.
Ispaháni lakadalom - - - - -	73.
Barátomhoz - - - - -	75.
A' Vig: télben - - - - -	76.
Természeti Vallás - - - - -	78.
Szerencsétlen Magyar' éneke - - - - -	81.

M Á S O D I K K Ö N Y V.

Gróf Kemény Miklos Urhoz - - - - -	85.
B. Kemény Simon' árnyékához - - - - -	86.
Harczra indulás - - - - -	88.
Az Élet Hirért, aranyért 's a' t. - - - - -	90.
Háromszék - - - - -	91.
Két borozó. Jancsó, és Kerekes - - - - -	94.
Az élet: vagy, a' Magyar Anákréon - - - - -	96.
Barátság - - - - -	97.
G. Bethlen Gergelyné szül G. Bethlen Klára Ur Aszszony ö Ngához - - - - -	98.
Az Ifjakhoz - - - - -	100.
Ének (ugyanakkor.) - - - - -	102.
Lenézés, Fejéregyháza felé - - - - -	103.
A' Jó Anya - - - - -	105.
Öröm, és serkentés, a' falusi oskolák jobbittására nézve - - - - -	107.
Décember - - - - -	110.
Bál - - - - -	112.

	Lap.
A' vig vigasztaló	120.
A' Gondatlan' élete, télben	121.
Az Ember	122.
G. Torotzkai Miklosné szül G. Bethlen Johanka Aszszony	
ö Nga Esztere keresztelése	127.
M. G. Ikt. Bethlen Domokos Ur	
ö Ngához	129.
Poézis. Marathon' véres füvein 's a' t.	131.
Egy jó Aszszonyságra	133.
Bölcs, és Poéta	135.
Szökő kút Fejéregyháza 's Héjjasfalva között	136.
Szüret. 1827.	137.
Tavaszi viola ősszel	141.
Hazai föld	142.
Ártatlan' rab' reménysége	146.
Erdély	147.
Egy Poétához	149.
Anácreon	151.
Halál, a' férfiuságban	152.
Ó esztendő' utolsó estvéjén	554.
Dél	155.
Az anya	158.
Házasság	161.
Nagylelkü ember	162.
A' Költözés	165.
Nyári reggel	467.
Tudományok' virágzását segítők	169.
Bűcsú a' Múzsától	171.

